

diasporiana.org.ua

MiТЛА. 1974

**КАЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ**

МИТЛА

НА 1974 РІК

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA
de Humor y Sátira
"LA ESCOVA"
para el año 1974

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

БУЕНОС - АЙРЕС — 1973

Dirección y Administración:
LA ESCOBA
Casilla de Correo N° 7
(Sucursal 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що місяць.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк
Ціна за 1 примірник 1.50 н. пез.
Передплата за 1 рік 20 н. пез.

Передплата за кордоном:

Англія £1.50

Австралія \$3.—

Бразилія 15 н. кр.

SCA i Канада \$4.—

В інших країнах річновартість 4 ам. дол.

LA ESCOBA

REVISTA UCRANIANA DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:
Julian Serediak

Subsripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar \$1.50

Anual \$20.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163 Bs As.

Переплук лоззолнений за поданням джерела.

Correo
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarfield)

Concesión	PERIODO
M4072	Titulo de Propiedad
Intelect. N° 1.147.111	

PERIODO REDUCIDA

Обкладинку рисував Борис Крюків

Suplemento de la revista "La Escoba"

IMPRESO EN LA ARGENTINA
PRINTED IN ARGENTINA

НОВОРГЧНІ ДУМКИ

Кажуть: буде дуже щедрий
Сімдесят четвертий.
Кажуть, що за його влади
Зникнуть всі заглади.
Брежнєв стане емеритом,
А Підгорний — митом.
Почманіють комуністи
Над спільним коритом.

Кажуть: стане Україна
На всі сто — єдина,
І не буде окупанта —
Сукиного сина.
Відживутъ садки вишневі
І хрущі на вишнях,
Заспівають Господеві:
Слава! Слава в вишніх!

Кажуть: сімдесят четвертий
Буде і упертий,
Не зійде зі свого трону
Поки в нашу оборону
Стане світ відверто
І не скаже: — Гей, сопливі,
В вас є власні ниви,
То яка ж у вас причина
Гнобити Вкраїну?

Кажуть: здібний і на жертви
Сімдесят четвертий:
Кине грубі міліярди
Для поліпшень, для газардів
Всіх живих, не мертвих,
І під небом ясно-синім
Вже не буде болю,

Зокрема ж, для України
Усміхнеться доля.

Кажуть, кажуть, та чи буде
Так воно на ділі?
Не один рік бідні люди
Капості терпіли.
То ж надія вся на Бога,
На його причастя.
Ну, а нам пряма дорога —
Вип'емо за щастя!

Іван Евентуальний

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Справжній, щирий гумор не походить із жодної лабораторії; він виявляється несподівано серед людей, що сприймають закони життя дещо лагідніше, ніж наказують бюрократи. Через те гумор розвивається там, де існує свобода слова. На жаль не всі люди розуміють гумор і сприймають його з «легким серцем». Так довго, як жартують з інших — все в порядку, але не дай Боже, щоб почали шуткувати з неї... Тоді новно образ, всяких погроз, авантюр. Словом, така людина не має відчуття гумору й краще їй перебувати лише там, де вічний смуток.

Велике число любителів українського гумору на чужині черговий раз зустріне свого спірбуваного друга — Календар «Мітли». Цим разом уже на 1974-ий рік. Це вже приходить він до вас двадцять третій раз. Як бачите самі, Календар «Мітли» здобув признання серед нашої громади, бо в іншому випадку він давно вже дригнув би ногами... Тож ми вдячні всім тим, що з нами співпрацюють над таким виданням і його підтримують.

Прийміть цих кілька слів вітання з вами, наш Читач і Прихильники з побажанням, щоб 1974 рік був для нас усіх щедрим і ласкавим.

В-во Юліана Середяка

СІЧЕНЬ

и в. ст. и українські свята:
ст. ст. I

Джаз
пригадки:

1	19	В	Груд.	1973,	Боніфатія
2	20	С	свіщн.	Ігнатія Богон.	
3	21	Ч	мчн.	Юліанії	
4	22	П	св.	відмчн.	Анастасії
5	23	С	10	муч.	у Криті
6	24	Н	29	по П., Нав.,	Євгеній.
7	25	П	РІЗДВО Г.	ІС. ХРИСТА.	
8	26	В	СОБОР ПР. БОГОРОД.		
9	27	С	св. первомуч.	Степана	
10	28	Ч	свв.	20.000 муч.	Ніком.
11	29	П	дітей убитих	у Вифл.	
12	30	С	св.	мчнц.	Анисії
13	31	Н	30	по П. преп.	Меланії
14	1	П	НОВ. РІК,	св. Вас.	Вел.
15	2	В	преп.	Сильвестра	
16	3	С	св. прор.	Малахії	
17	4	Ч	собор 70 апостолів		
18	5	П	Навечеріє	Богоявл.	Піст
19	6	С	БОГОЯВЛ.	ГОСПОДНЕ	
20	7	Н	по Бог., Собор Ів.	Хрест.	
21	8	П	св. мчн.	Поліевкта	
22	9	В	св. митр.	Пилипа	
23	10	С	св. Григорія Ниського		
24	11	Ч	преп.	Теодосія Великого	
25	12	П	вельмчн.	Тетяни	
26	13	С	преп.	Якова, Максима	
27	14	Н	по Бог. ОО.	уб. в Синаї	
28	15	П	преп.	Павла, Гавриїла	
29	16	В	покл.	оковам ап. Петра	
30	17	С	преп.	Антонія Велик.	
31	18	Ч	свв.	Атанасія і Кирила	

1. Новий Рік
6. Трьох Королів

НАРОДИ ТА ЇХНІ ІДЕЇ

Німці — Дранг нах Остен!
Поляки — На знищене Русі!
Москалі — Ми вас угробим!
Китайці — Жовта раса переможе.
Американці — Бізнес понад усе!
Українці — Та якось то воно буде . . .

Д У М К И И Н Ш И Х

Моральност є мов діста: забороняє все, що є добре.

КОВАЛЕВСЬКИЙ

— Це ніяке трясення землі, це мама не потрапила
добре у двері гаражу...

ЛЮТІЙ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 19 П преп. Макарія
2 20 С преп. Євтимія Велик.

3 21 Н Митара і Фарис., Анаст.
4 22 П св. апост. Тимотея
5 23 В преп. Генадія
6 24 С преп. Ксеній (Оксани)
7 25 Ч св. Григорія Богосл.
8 26 П преп. Ксеноф., Аркадія
9 27 С пер. мощів Ів. Золот.

10 28 Н Бл. СИНА, Єфрема Печ.
11 29 П свмчн. Романа
12 30 В ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ
13 31 С св. Кири і Івана безсм.
14 1 Ч свщмч. Трифона
15 2 П СТРІТЕННЯ ГОСП.
16 3 С св. Сим. і Анни. Помин.

17 4 Н М'якопусна, преп. Ісидора
18 5 П свмчн. Агафії
19 6 В влкмчн. Христини
20 7 С св. Парfenія
21 8 Ч св. прор. Захарії
22 9 П свмчн. Никифора
23 10 С мчн. Харлампія

24 11 Н Сиропусна, свмч. Власія
25 12 П св. Олексія Поч. Вел. П.
26 13 В преп. Мартиніяна
27 14 С св. рівнап. Кирила
28 15 Ч св. ап. Онуфрія

Для
пригадки:

НЕПОРОЗУМІННЯ

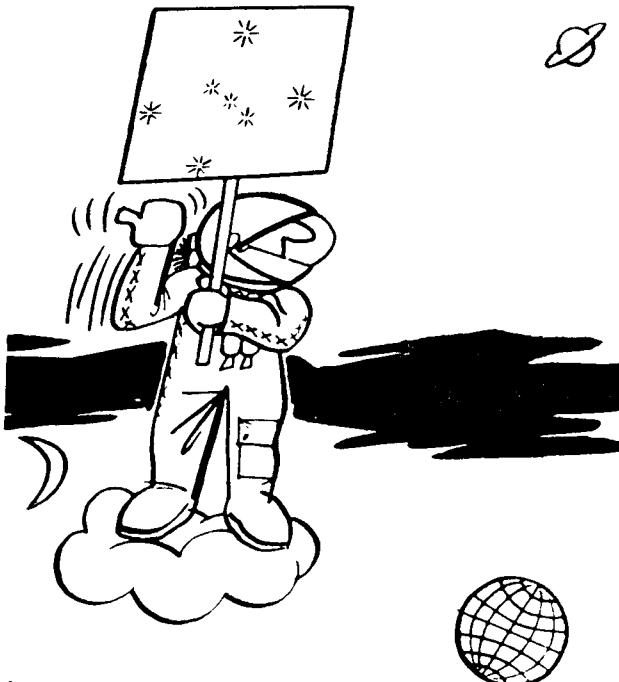
Джекелін телефонує з острова Скорпіос до своєї мами:

- Мамо, лежу в ліжку з артрітісом!
- Що?! А тамтой попередній грек де подівся?!

ГАРНЕ БАЖАННЯ

— Знаєш, жінко, час, щоб я забезпечив себе на життя і на випадок смерти.

— Знаменито! Тоді і я матиму менше болю голови, бо обезпечені люди так скоро не вмирають.

У всесвіті поширилась їзда »на палець»...

БЕРЕЗЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 16 П свящнчн. Памфіла
2 17 С преп. Теодора Мовчал.
-
- 3 18 Н 1 Вел. Посту, Льва папи
4 19 П св. ап. Архипа
5 20 В преп. Корнилія
6 21 С преп. Тимотея
7 22 Ч свмчн. Маврикія
8 23 П свящнчн. Полікарпа
9 24 С 1 і 2 найд. голови Ів. Хр.
-
- 10 25 Н 2 Вел. Посту, св. Тарасія
11 26 П преп. Порфірія
12 27 В св. Прокопія
13 28 С преп. Марини і Кіри
14 1 Ч преп. Євдокій
15 2 П свящнчн. Теодота
16 3 С свящнчн. Євтропія
-
- 17 4 Н 3 Вел. Посту, Герасима
18 5 П свмчи. Конона
19 6 В 42 муч. в Аморії
20 7 С преп. Еміліяна
21 8 Ч преп. Теофілакта
22 9 П свв. 40 мучеників
23 10 С преп. Анастасії
-
- 24 11 Н 4 Вел. Посту, Софонія
25 12 П преп. Теофана
26 13 В пер. мощів св. Никиф.
27 14 С преп. Венедикта Поклони
28 15 Ч Агапія та ін. муч.
29 16 П мчн. Савина
30 17 С преп. Олексія Чол. Бож.
31 18 Н 5 Вел. Посту, св. Кирика

Для
пригадки:

ХАЙ ДОПОМОЖЕ УЯВА

Французька княгиня смертельно захворіла. Покликали священика, щоб висповідав. Княгиня каже:
— Отче, я була молода і дуже гарна. Решту, отче, вже можете собі уявити самі.

**

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗАВДАНЬ

На пляжі молоді дівчата шукають чоловіків, а чоловіки — дівчат.

Розрізняємо три роди грибів: юстивні, трійливі й такі, що їх ніхто в нашій кооперативі не хоче купити.

— Степане, перестань гратися із незнаним собакою!..

ВІДЕНЬ

нв. ст. и українські свята:
ст. ст. і

Для
пригадки:

- 1 19 П влкмчн. Дарії
2 20 В 00. в обителі Сави
3 21 С св. Якова ісповідн.
4 22 Ч свящнмч. Василія
5 23 П преп. Никона, Лідії
6 24 С преп. Захарія Печер.
-
- 7 25 Н Вербна, БЛ. ПР. БОГОР.
8 26 П Собор св. арх. Гавриїла
9 27 В св. Матрони
10 28 С преп. Іларіона
11 29 Ч ВЕЛИКИЙ, преп. Марка
12 30 П ВЕЛИКА, Івана Ліств.
13 31 С ВЕЛИКА, Іпатія Печ.
-
- 14 1 Н ВЕЛИКДЕНЬ, Марії Єг.
15 2 П СВІТЛИЙ, преп. Тита
16 3 В СВІТЛИЙ, преп. Никтар.
17 4 С преп. Йосифа
18 5 Ч преп. Теодори
19 6 П св. Методія уч. слов'ян
20 7 С преп. Даниїла
-
- 21 8 Н Томина, Іродіона й ін. мч.
22 9 П свмч. Євпсихія
23 10 В свмч. Терентія
24 11 С преп. Харитона
25 12 Ч Василія ісповідн.
26 13 П свящнмч. Артемона
27 14 С св. Мартина ісповідника
-
- 28 15 Н МИРОНОСН., Аристарха
29 16 П св. мчн. Агафій й Ірини
30 17 В свмчн. Симеона

НЕПОГАНА ЗВИЧКА ...

— Півроку тому я вам позичив мою книжку, а ви дотепер її не повернули. Чому?

— Бо легше було мені затримати вашу книжку, ніж її зміст.

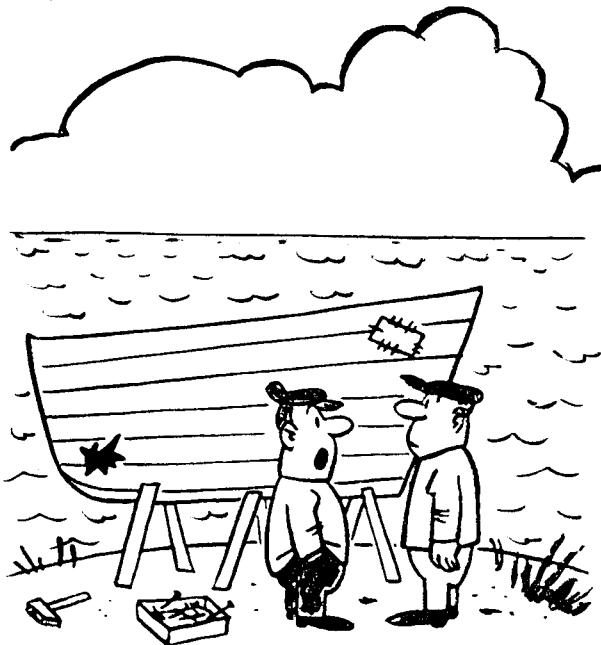

«З Н А В Е Ц Ъ ...»

— Пане, ви читали «Пекло» італійського письменника Данте?

— Мені не треба й читати, я вже два рази жонатий!

fax

fp

— Пошо латати діру? Як опустимо човен у воду, то й так її не буде видно.

ТРАВЕНЬ

II

А
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

Д л я
и р и г а д к и :

1	18	С	свмчн. Віктора
2	19	Ч	преп. Панфутія
3	20	ІІ	свщнмч. Йануарія
4	21	С	свмчн. Теодора
5	22	Н	РОЗСЛАБЛН., Віталія
6	23	ІІ	св. влкмчн. ЮРІЯ
7	24	В	Сави Стратилата
8	25	С	св. ап. і єванг. Марка
9	26	Ч	свщнмч. Василія Амас.
10	27	ІІ	свщнмч. Симеона
11	28	С	свщнмч. Зинона
12	29	Н	САМАР'ЯНКИ, 9 муч. К.
13	30	ІІ	св. ап. Якова
14	1	В	прор. Єремій
15	2	С	св. муч. Бориса і Гліба
16	3	Ч	преп. Теодосія Печерськ.
17	4	ІІ	мчн. Пелагії
18	5	С	влкмчн. Ірини
19	6	Н	СЛІПОГО, преп. Йова мн.
20	7	ІІ	св. Давида, пророка
21	8	В	св. ап. і єванг. Іоана
22	9	С	пер. мощей св. Миколая
23	10	Ч	ВОЗНЕСЕННЯ ГОСП.
24	11	ІІ	свв. Кирила і Методія
25	12	С	св. Епіфанія
26	13	Н	СВВ. ОТЦІВ, Гликерій
27	14	ІІ	свмчн. Ісидора
28	15	В	преп. Ісаї, Пархома
29	16	С	преп. Теодора Освящен.
30	17	Ч	св. апост. Андроника
31	18	ІІ	мчн. Теодота

СУЛТАН І... ДРУКАРНЯ

Приїхав султан на відпочинок до малої італійській місцевості, і зразу ж його секретар почав розпитувати за друкарнею.

— Нема. В нашему містечку нема друкарні. А на-що ж вам?

— Якто нащо? Султан пише кожного дня листа до своїх дружин в гаремі, і кожний лист треба друкува-ти в триста примірників.

Люди заїжди цікаві на нове оголошення ...

ЧЕРВЕНЬ

и в. ст. и українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 С свящнмч. Патрикія
- 2 20 Н ЗІСЛ. СВ. ДУХА, Олекс.
- 3 21 П ПРСВ. ТРОЙЦІ, Кон. і О.
- 4 22 В влкмчн. Василіска
- 5 23 С св. мчн. Леонтія
- 6 24 Ч преп. Симеона Дивн.
- 7 25 П З знайд. голови Ів. Хр.
- 8 26 С св. ап. Карла
-
- 9 27 Н ВСІХ СВЯТИХ, Терапон.
- 10 28 П преп. Никити Поч. Петр.
- 11 29 В преп. мчн. Теодосій
- 12 30 С преп. Ісаакія
- 13 31 Ч преп. Ермія
- 14 1 П преп. Агапита
- 15 2 С влкмчн. Никифора
-
- 16 3 Н 2 по П., преп. Лукіяна
- 17 4 П свв. Марти і Марії
- 18 5 В свщнмч. Доротея
- 19 6 С св. мчн. Валерій
- 20 7 Ч свщнмч. Теодота
- 21 8 П свмчн. Єфрема
- 22 9 С св. Кирила
-
- 23 10 Н 3 по П., мчн. Антоніни
- 24 11 П св. Вартооломея
- 25 12 В преп. Онуфрія
- 26 13 С свнмчн. Акиліни
- 27 14 Ч св. прор. Єлисея, Мет.
- 28 15 П св. прор. Амоса
- 29 16 С св. мчн. Тихона
-
- 30 17 Н 4 по П., мчн. Мануїла

Для
пригадки:

НЕ ПОЛОХЛИВИЙ ...

Якийсь обдертюх із Москви приїхав на «гастролі» до малого містечка. Із двірця взяв візника. Сідаючи, питав погонича:

— Ти, слухай, а твоя коняка не полохлива?

— Не бійся, не наполохаетесь, вона назад не оглядається...

ОПРАВДАННЯ ...

Колгоспниця, що забігала признання у голови сільради, принесла йому кошик грушок.

— Ей, ти, молодице, — каже голова, — не могли б були поласувати тими грушками твої діти?

— Могли б, чому ні, але я скажу їм, що грушки свиня поїла.

— Ти вже приїхала? Це перший випадок у світі, що поїзд не спізнився, але прибув один день раніше!

ЛІТНІЙ

А
НВ. СТ. Н українські свята:
СТ. СТ. I

1	18	П	преп.	Леонтія Печерськ.
2	19	В	ап.	Юди, брата Госп.
3	20	С	свщнмч.	Методія
4	21	Ч	влкмчн.	Юліяна
5	22	П	свщнмч.	Євсевія
6	23	С	влкмчн.	Агрипіни
7	24	Н	5 по П., РІЗДВО ІВ. ХР.	
8	25	П	преп.	мчнц. Февроній
9	26	В	преп.	Давида
10	27	С	преп.	Самсона
11	28	Ч	пер.	моців Кира і Івана
12	29	П	СВВ. АП.	ПЕТРА і ПАВ.
13	30	С	Собор	12 апостолів
14	1	Н	6 по П., свв.	Косми і Д.
15	2	П	пол.	Ризи Пресв. Богор.
16	3	В	преп.	Анатолія
17	4	С	св.	Андрія Критського
18	5	Ч	влкмч.	Анни і Кирили
19	6	П	преп.	Сісоя
20	7	С	преп.	Томи, Акакія
21	8	Н	7 по П., Влкмч.	Прокоп.
22	9	П	свщнмч.	Панкратія
23	10	В	преп.	Антонія Печерськ.
24	11	С	блаж. кн.	Укр. Ольги
25	12	Ч	свщнмч.	Іларія
26	13	П	архистр.	Гавриїла
27	14	С	свв. мчн.	Кирила і Юліта
28	15	Н	8 по П., св.	Волод. Вел.
29	16	П	свмчн.	Атиногена
30	17	В	влкмчн.	Марини
31	18	С	мчн.	Еміліяна і Якінта

Джаз
пригадки:

АХ, ТІ ЖІНКИ ...

Схвильсований вчений вбіг до кімнати і радісно каже: — Мені пощастило встановити зв'язок із марсіянами!

— Так?! А білизну до пральні ти так і не відніс?

*

У ШКОЛІ

- Яка різниця між блискавкою а електрикою?
— За блискавку не треба платити.

tp

— Але ж ти змінилася... За молодих літ будила мене поцілунком.

СЕРПЕНЬ

нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

1	19	Ч преп. Мокрини
2	20	П св. пророка Іллі
3	21	С преп. Симеона Стовпн.
4	22	Н 9 по П., Св. Марії Магд.
5	23	П мчн. Трохима
6	24	В мчн. Бориса і Гліба
7	25	С Успення св. Анни
8	26	Ч свящнч. Єрмолая
9	27	П свящнч. Пантелеймона
10	28	С св. мчн. Прохора
11	29	Н 10 по П., мчн. Калиника
12	30	П апостола Сили
13	31	В преп. Євдокима
14	1	С св. Братів Маковеїв
15	2	Ч свящнч. Стефана
16	3	П преп. Ісаакія
17	4	С 7 молодців в Ефезі
18	5	Н 11 по П., мчн. Євсигнія
19	6	П ПРЕОБР. ГОСПОДНЄ
20	7	В првмчнк. Дометія
21	8	С ієповідн. Еміліяна
22	9	Ч св. ап. Матвія
23	10	П свмчн. Лаврентія
24	11	С діякона Євила
25	12	Н 12 по П., мчн. Фотія
26	13	П преп. Максима
27	14	В св. пророка Михея
28	15	С УСП. ПР. БОГОРОДИЦІ
29	16	Ч пер. нер. Образу ГНІХ.
30	17	П мчн. Мирона
31	18	С свмч. Флора і Лавра

Дж
п р и г а д к и :

ДОДЕРЖАВ СЛОВА ...

Дві літні жінки зустрілись на пікніку й почали згадувати стари добри часи:

— Кажу вам, пані, він мені освідчився і сказав, що як йому відмовлю, то він помре.

— Ну, і що ж далі?

— Додержав слова. Через п'ятдесят два роки і сім місяців — помер.

— Чому маю йти з вами на піхоту, я можу вам зафундувати таксівку!

ВЕРЕСЕНЬ

І
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

1	19	Н	13	по П., свмч. Андрія
2	20	П	св. прор. Самуїла	
3	21	В	св. апост. Тадея	
4	22	С	мчн. Агатоніка	
5	23	Ч	свщнмч. Лула	
6	24	П	свщнмч. Євтиха	
7	25	С	св. апост. Тита	
8	26	Н	14	по П., мчн. Адр. і Нат.
9	27	П	преп. Сави	
10	28	В	св. Августина	
11	29	С	Усікп. голови Івана Хр.	
12	30	Ч	св. Олександра	
13	31	П	пол. пояса Пресв. Бог.	
14	1	С	преп. Симеона Стовпника	
15	2	Н	15	по П., мчн. Мамонта
16	3	П	свщнмч. Антима	
17	4	В	свщнмч. Вавили	
18	5	С	мчн. Захарії і Єлизавети	
19	6	Ч	чудо арх. Михаїла	
20	7	П	свщнмч. Созонта	
21	8	С	РІЗДВО ПР. БОГОРОД.	
22	9	Н	16	по П., свв. Якима і А.
23	10	П	свщнмч. Мінодори	
24	11	В	преп. Теодори	
25	12	С	свщнмч. Автонома	
26	13	Ч	свмч. Корнилія сотника	
27	14	П	ВОЗДВ. Ч. ХРЕСТА	
28	15	П	свщнмч. Порфірія	
29	16	Н	17	по П., влкмч. Евфroz.
30	17	П	Софії, Віри, Надії, Люб.	

Д л я
п р и г а д к и :

МАТЕМАТИКА ...

Парковою доріжкою йде хлопець і дівчина. Вона каже: — Признаюсь вам щиро, що в своєму житті я збрехала лише три рази.

Хлопець уважливо глянув на дівчину й відповів:

— Значить, з цим буде чотири...

З ДОТЕПІВ У ПОЛЪЩІ

- Яка різниця між Швейком а Гереком?
 - Швейк був мудрий, а вдавав дурного.
 - А Герек?
 - Не служив в австрійській армії.
-

- Не присягайся, всі мужчини однакові!
- Так?! А ти звідкіля це знаєш?

ЖОВТЕНЬ

нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 В свящнч. Аріядни
2 19 С мчн. Трофима і Сави
3 20 Ч влкмч. Євстахія і Тат.
4 21 П св. апост. Кондрата
5 22 С свящнч. Фоки

Для
пригадки:

- 6 23 Н 18 по П., Зач. Ів. Хрест.
7 24 П первмчн. Теклі
8 25 В преп. Сергія
9 26 С св. ап. Івана Богослова
10 27 Ч мчн. Калістрата
11 28 П преп. Харитона
12 29 С преп. Кирика

- 13 30 Н 19 по П., св. Михаїла К.
14 1 П ПОКРОВ ПРЕСВ. БОГ.
15 2 В влкмчн. Юстини
16 3 С преп. Діонісія Печер.
17 4 Ч свмчн. Єротея
18 5 П преп. Дам'яна
19 6 С св. апост. Томи

- 20 7 Н 20 по П., Сергія і Вакха
21 8 П преп. Пелагії
22 9 В св. апост. Якова Алфея
23 10 С Євлампія і Євлампії
24 11 Ч св. апост. Пилипа
25 12 П мчн. Пророка і Косми
26 13 С свмчн. Карпа

- 27 14 Н 21 по П., Царя Христа
28 15 П преп. Євтимія Нового
29 16 В св. мчн. Лонгіна
30 17 С св. пророка Осії
31 18 Ч св. апост. і еванг. Луки

СОВЕТСЬКА МЕТОДА

Побачила учителька, що ученик Петрусь видирає з історії ВКП(б) картки.

— Що ти, хлопче, робиш? — вигукнула.

— А ви, товаришко, що? Не чули нинішніх інформацій, що в партії наступила чистка?

СТАРА ПРАВДА

— Тату, учитель казав нам у школі, що в Індіях чоловік щолиш по шлюбі пізнає свою дружину.

— Синку, це не лише в Індіях, це і в нас існує такий самий звичай... .

tp

— О, тепер уже бачу, що ти перестав мене любити... .

Листопад

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 II св. пророка Йоїла
2 20 С свящнч. Артемія
- 3 21 Н 22 по П., преп. Іларіона
4 22 II св. мчн. Аверкія
5 23 В св. апостола Якова
6 24 С мчн. Арети та ін.
7 25 Ч мчн. Маркіяна
8 26 П св. влкмч. Димитрія Сол.
9 27 С преп. Нестора Літописця
- 10 28 Н 23 по П., мчн. Параскеви
11 29 II мчн. Анастасії Римлянки
12 30 В вчн. Зиновія і Зиновій
13 31 С св. апост. Стахія
14 1 Ч свв. Косми і Дам'яна
15 2 II мчн. Акиндина
16 3 С Акепсима та ін. муч.
- 17 4 Н 24 по П., преп. Йоакінія
18 5 II мчн. Галактіона
19 6 В преп. Павла арх. царг.
20 7 С преп. Лазаря
21 8 Ч СОБОР АРХИСТ. МИХ.
22 9 II мчн. Онисифора
23 10 С св. мчн. Ореста
- 24 11 Н 25 по П., Віктора і Мини
25 12 II свящнчн. Йосафата, Ніла
26 13 В св. Івана Золотоустого
27 14 С ав. апост. Пилипа
28 15 Ч св. мчн. Гурія Поч. Пил.
29 16 II св. апост. і еванг. Матвія
30 17 С св. Григорія чудотв.

Дж
пригадки:

НА ДОПІТИ В ССР

— Ви чому не здали в міліцію гаманець, що його знайшли на площі Леніна?

— Бо це було 1-ше травня і на міліції нікого не було.

— А наступного дня?

— Наступного дня мені стидно було йти віддавати порожній гаманець.

— Не маю інтересу тут далі працювати.

— А то чому?

— Бо це відділ позичок, а за позичками приходять лише одруженні мужчини...

ГРУДЕНЬ

нв. ст. ^А українські свята:
ст. ст. ^и

1	18	Н	26	по П., Романа і Плат.	Дж
п р и г а д к и :
2	19	П	преп.	Варлаама	
3	20	В	преп.	Григорія	
4	21	С	ВВЕД.	в ХРАМ ПР. БОГ.	
5	22	Ч	св. апост.	Филимона	
6	23	П	св. мчн.	Амфілохія	
7	24	С	влкмчн.	Катерини	
8	25	Н	27	по П., свщнмч. Клим.	
9	26	П	преп.	Аліпія	
10	27	В	влкмчн.	Якова	
11	28	С	св. првмчн.	Степана	
12	29	Ч	преп.	Никтарія	
13	30	П	св. апост.	Andрія Перв.	
14	1	С	св. прор.	Наума	
15	2	Н	28	по П., прор. Авакума	Дж
п р и г а д к и :
16	3	П	св. пророка Софонія		
17	4	В	св. влкмчн.	Варвари	
18	5	С	преп.	Сави Освяченного	
19	6	Ч	СВ. МИКОЛАЯ ЧУДОТВ.		
20	7	П	св. мчн.	Амвросія	
21	8	С	преп.	Потапія	
22	9	Н	29	по П., Неп. Зач. ПР.Б.	
23	10	П	св. мчн.	Мини	
24	11	В	преп.	Даниїла Стовпника	
25	12	С	св. мчн.	Спіридона	
26	13	Ч	св. мчн.	Мардарія	
27	14	П	мчн.	Тирси	
28	15	С	свщнмч.	Єлевтерія	
29	16	Н	30	по П., прор. Аггея	
30	17	П	св. прор.	Даниїла	
31	18	В	св. мчн.	Севастіяна	

25 Різдво Христосе

СПРАВЖНЯ РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між сатириком а гумористом в ССРС?

— Той, хто думає, що в ССР може бути сатириком, е гумористом.

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗШИТКІВ:

Банани — це присмак мавп і їх легко оббирається зі шкіри.

Стрілець бахнув сліпою кулею, але сарна того не відчула й почала втікати так, ніби куля була гостра.

— Чи може вам щось притрапилось?..

ДОБРА «ПОРУКА» ...

До директора фабрики зголосився чоловік, шукаючи праці.

— То кажете, що ви працювали останньо шість літ на одному місці і що вас там дуже любили.

— Так, правда, пане директоре.

— А чому ж вас звільнили?

— Через амнестію ...

**

В ШКОЛІ ЕКОНОМІ

Під час іспиту професор питав студента:

— Скажіть мені, що це таке — нерентовне капіталовкладання?

— Це буває тоді, як запросити до ресторану на вечірку рідну тітку.

**

ТЯЖКІ ЧАСИ ...

Одна жінка у Львові дає милостиню жебраковій каже:

— Але ж від вас страшенно тхне самогонкою!..

Жебрак зразу «відгризся»:

— А ви, громадянко, що хочете, щоб я за тих пару копійок купував собі советське шампанське?

**

БРЕЖНЕВ У КАЗАХСТАНІ

Поїхав якось Брежнєв у Казахстан провірити лани кукурудзи, які лишив йому у спадку Хрущов. Разом із головними заправилами одного колгоспу поїхали далеко від оселі кіньми. В дорозі віз застряг у грязюку. Погонич шмагає коней батогом, ті ірвонули, і один кінь урвав посторонок у своїй упряжі. Нема як далі їхати. Але голова колгоспу роздобув якусь мотузку, прив'язали упряж і йдуть далі.

Брежнєв хвалить кмітливість голови колгоспу, а той відповів:

— Товаришу секретар, за ваше мудре керівництво ви вартуєте ще й не такої мотузки!

**

*

ВЧОРА Й СЬОГОДНІ

Колись була «агенція»
Сорока на плоті,
А сьогодні всевідаюча потенція:
Баба на дроті.

Літали
Колись сороки
білобокі.
Літали,
кричали,
скректали,
новини передавали,
побрехеньки
новенькі
і старенькі.
І пішла поговірка в маси народні, широкі:
Розносять побрехеньки, як сороки білобокі!

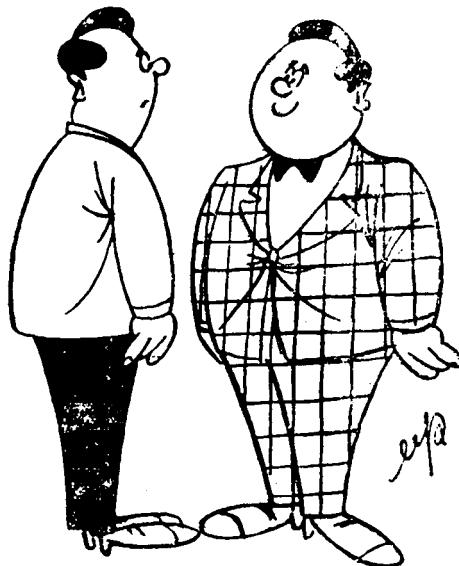
Сідає
баба-цокотуха,
телепуха.
Сідає,
ноги на стіну закидає,
за слухавку хватає
і по телефоні
передає іншій Евиній доні
побрехеньки
новенькі
і старенькі.
І нова поговірка пішла про Евині доні:
Розносять побрехеньки, як баби по телефоні.

Панько Незабудъко

— Ви хочете одружитися з моєю дочкою? Гаразд! Але пам'ятайте, що крім дружини, матимете на утриманні мене, мою жінку, мою тещу і чотири сестри вашої жінки.

— Хочу розвестися з моєю жінкою.
— Скажи йй про це в день ім'янин, то не мусиш купувати їй подарунка.

РЕАБІЛІТАЦІЯ

До стола, за яким засідала найбільш авторитетна державно-партийна Комісія, вишикувалися в чергу тіні знищених під час культу особи.

- Як прізвище? — спитав голова Комісії.
- Скрипник.
- За що розстріляний?
- Я не розстріляний, я сам себе застрілив.
- В чому твоя провина?
- В тому, що не запитав дозволу ЦК партії, чи можна мені застрілитись.
- Ага! Провина серйозна, але ми пізніше розберемось. Наступний. Прізвище?
- Постишев.
- За що знищений?
- За те, що їздив, як Сталін, у п'ятьох автомашинах...
- Ну, і?
- Пришили мені підкоп під авторитет вождя народів, наслідування йому...
- Це нічого. Тут вини нема. Реабілітувати!
- Твоє прізвище?
- Хвильовий.
- Який Хвильовий? Той, що називав Москву задрипанкою?
- Так.
- І ти сподіваєшся на реабілітацію? Та ніколи в світі!
- Між тінями заворушення. Когось випихають із черги. Чути вигуки: Куди прешся? Це тобі не за життя! Тут нема жодних привілеїв!
- Та ж я у справі формальний ...

— Нічого. Зачекаеш із формальною. Киш!

— В чому річ? — запитав голова.

— Ось тут Косюор моститься прослизнути без черги, каже, що йому нема часу.

— Косюор? Перший секретар ЦК КП(б)У? Пропустіть!

— Товариші, — сказав Косюор, — ви мене знаєте.

Свого часу я добре прикрутив гайку в Україні. При мені українські буржуазні націоналісти дрижали, як осикове листя, за спів «Ще не вмерла» я відправляв до білих ведмедів і, по-можливості, скрізь викорчувував дурну хохлацьку мову, насаджену, себто дозволену Скрипником. І я прошу не за себе, бож у своїй реабілітації не маю сумніву, а прошу розшукати надгробок з могили моєї матері, який сучі сини, сталінські підлабузники, здерли й кудись запроторили, а могилу зрівняли з землею. Хіба це справедливо?

— Заспокійтесь, товариш Косюор! Надгробок знайдемо, винних покараемо, якщо вони живі, а ви в нас перший кандидат у пантеоні славних, не зі свого бажання відійшли на той світ членів партії. Хто наступний?

— Я ...

— Хто ти? Прізвище?

— Ворошилов.

— Та ж хіба тебе знищили? Ти ж помер свою смертю й похований за державний рахунок, з усіма належними почестями.

— Помер то я сам, без чиєїсь допомоги, але після мене лишилася дурна слава... Кажуть, ніби я був відповідальний за розстріл дванадцяти тисяч польських офіцерів у Катинському лісі...

— Ну, й хай кажуть. Не зав'яжеш же людям рота.

— Я вимагаю, щоб ЦК партії чорним по білому написав у спеціальній брошурі: Ворошилов у Катинському злочині не винний.

— А хто цьому повірить?

— Мені цей документ потрібний не для людей, а для штабу пекла, щоб він призначив мене за началь-

ника охорони його величності, Люципера. Інакше не допустяте.

— Добре. Брошуру випустимо й пришлемо тобі. Всю вину звалимо на німців. Хто далі?

Мовчання.

— Я питаю: хто далі?

Але тіні біля столу раптом розтанули в повітрі, і лише з кутка озвався чийсь дзвінкий голос:

— Ваша реабілітація, як мертвому вітаміни. Реабілітуйте, вражі сини, самих себе, поки живете на білому світі. Та не словом, а ділом!

На цьому найбільш авторитетна державно-партийна Комісія припинила свою роботу.

— Що? Додому? Я щойно почав добре бавитися!

З ПОГЛЯДУ СЕЛЕПКА

Селепко пішов на перегони коней. Бачить, біжить їх кільканадцять. Він питає свого сусіда:

— Чому біжить зразу так багато коней?

— Пане, кінь, що прибіжить перший, виграє на-городу.

— Це я знаю, але пощо біжать ті інші?

— — — — —

Федь Шрубка вже давно одружений, і якось не-сподівано зустрівся зі своїм другом, Селепком. Приві-тались, і Селепко каже:

— Федю, гратолюю! Чувем, жи маїш штири сини!

— Так, правда, чотири соколики! — каже Федь.

— Файні, але типер уважий: я читав в одній ка-зеті, жи на кужних петь дітей, родиться ѹден китаець!

— — — — —

Після налету советських літаків на наших диві-зйників на Словаччині, вечером один з дивізійників розказує про цей напад:

— Проголосили алярм, і от надлетеила одна хвиля літаків, а ми попадали на землю. За хвилину знов надлетеили кукурудзяники, а ми знов на землю. А потім надлетеила третя ескадрилья, ми знов ба-бах на мокру землю. Я вже мав того падання в болото досить, і на весь голос крикнув до советів: — А поцілуйте мене в задок!

Селепко, що увесь час уважливо слухав, питає:

— Невже літаки летіли так низько?!

— — — — —

— Селепку, чи ти хотів би бути невідомим вояком?

— Або що, чи мені зле бути відомим Селепком?

— — — — —

Селепко сидить у буфеті, в товаристві інших се-лепків, і п'є пиво. Нараз він підвівся й каже:

— Друзі, час платити! Я йду тим часом до оркес-три і замовлю наше танго «О пів до другої години».

З А Б У Л А З А Б У Т И

Миколина любка кохана
Вродлива, як зірка екрана.
Одну тільки хибу мала:
Вічно про щось забувала!

То згубить в кіні рукавиці,
То навіть торбинку в крамниці,
То лишить у поїзді хустку,
Та й мусить нову купувати ...

Поїде на літо в відпустку —
Забуде листа написати ...

Запише в бльокноті адресу
І думає потім: чия?!
Дійшла до такого прогресу —
Забула Миколи ім'я:
Один раз назвала Семеном,
А потім ще гірше: Марк-Твеном.

На неї чекаючи в парку,
Курить Микола цигарку ...
Вже сьома, вже й восьма — нема ...
Приходить до неї — сама
Сидить по-домашньому вбрана
Й очей не відводить з екрана ...
Забула про зустріч у парку —
І мала за те добру сварку!

Отож, зажурився Микола
Й додумавсь, сердега, спроквола:
Як все так на світі забуде —
Дружина яка з неї буде?!

Сказав він кінцеву промову:
— Терпець мій також не вічний.
Забудьмо про нашу умову —
Забудьмо про баль новорічний!

Надходить пора Новорічна.
На серці тривога незвична.
Миколі зробилося жаль,
Що милю не взяв він на баль.

Самотньо бреде по дорозі,
Як хмара насуплена суне.
Аж бачить: чекає на розі
Його легковажна красуня.

Хоч серце підскочило вгору,
Зберіг він личину сувору,
Сказав прилукавлено-грізно:
— Прийшла ти до пам'яті пізно!
Адже ж я казав — чи не чула? —
Щоб ти про цю зустріч забула!

Та мила всміхнулася мило,
Аж серце в Миколи зімліло:

— О, милий! Від смутку і скрути
На цей раз — забула забути!

20. II 1973.

Ганна Черінь

ЕНТУЗІЯСТ ...

Коли вибухла німецько-советська війна, чимало украйнців було мобілізовано в червону армію. Серед призовників був теж працівник райспоживспілки з Дробича, Шевчук.

Прийшов день від'їзду й на станції зібралося чимало знайомих та рідні тих, хто мав поклик. Тож коли поїзд уже мав рушати, каже Шевчук до свого друга:

— Пиши багато про всі новини в нашому місті.

— Та куди ж писатиму? — відповів той. — Адже ж не маю твоєї адреси.

— А ти пиши так: «Німеччина. Воєннополоненому Шевчукові» — то й напевно доручать.

”КРІСМАС – ШАПІНГ“

«Крісмас-шапінг» — це англійське слово. По-нашому воно означає «передріздвяні закупи». Сама згадка про нього виводить не одного нашого брата з Адамового коліна з рівноваги, бо тоді не лише, що приходиться витрачати з кишени тяжко зароблений гріш, але ще й по самісінські вуха в борг залізати, що потім з-пів року треба виплачувати. І видумав хтось оті різдвяні подарунки! Не то, що приходиться в той час викидати гроші не раз на цілком зайві речі, але ще й маєш до діла з такими проблемами, що вам не лише всі кишки можуть вивернути всередині, але і грішну душу з тіла виперти можуть.

Ось такі самі проблеми щорічно перед Різдвяно-Новорічними святами має також колишній політичний емігрант, а сьогодні смиренний американський сити-сен, Федір Мурко.

Перша з тих проблем: що купити? Це вельми складна до розв'зки проблема. Зайдеш до першої-ліпшої крамниці і зразу станеш як мішком прибитий, бо вам від різноманітних товарів і в очах зарябіє, і в голові замакітриться. Ходиш сюди й туди, вибираєш, добираєш, перебираєш, і врешті не знаєш, що купляти. Одна річ краща іншої, але того, що хочеш купити, дуже тяжко знайти. Попробуйте купити тоді дружині, дитям, зятеві, невістці, внукам, кумам, приятелям по дарункові! Бідний Федір так вимотає себе тоді, нанервувується, назлоститься, наклянеться та налається в душі, що там у ній стільки гріхів накопичеться, що аж направду ніяково йти з ними назустріч таким великим свята, як Різдво і Новий Рік. Але все ж таки ці свята без подарунків не обходяться.

Друга проблема, це вибратись із своєю дружиною, панею, чи пак, місіс Паранею, за покупками. Тоді Федір так нагрішиться, що йому на цілий день відбирає гумор.

— Батьку, — каже Параня. — Поїдемо сьогодні на «кріスマс шапінг», бо Різдво вже на порозі, а ми ще нічого не купляли. Збирайся мерцій та заведи автомобіль, хай нагріється трохи перед тим, заки всідатимемо до неї.

— О'кей! — як звичайно, каже Федір. Йде, збирається скоро, а опісля виходить і заводить мотор. За десять хвилин в машині тепло, як у хаті.

Минає п'ятнадцять хвилин — дружини нема. Проскочило двадцять хвилин — не видко. Доходить півгодини — немає. Федора починають «брати чорти». Біжить до хати.

— А гей, стара! Ти ідеш, чи ні? Вже кварту бензини спалив, а тебе й не видко! Рухайся скоріш!

— Вже йду-йду! Лишень ще брови підведу та губи «налибистикую»!..

Ніяк не витягнеш її з хати...

Така сама проблема із жінчинам збиранням була у Федора й сьогодні. Ждав тридцять п'ять хвилин. Нарешті вийшла. Сіли в машину й поїхали до міста.

У місті, як у нас колись вдома на ярмарці, рух, неначе у величезному мурашнику. По крамницях і вулицях — повно народу. Одні відходять, інші приходять. Приходять з повними гаманцями і порожніми руками, а відходять з порожніми гаманцями, але обладовані пакунками. Всюди гамір, поспіх. «Санта Клавси» у своїх яскравочервоних «ковтах» і штанях по хідниках і крамницях вигукують своє «го-го!» та витворюють усякі чудасії. Дивишся на них і гадаєш собі: «Якщо вже й такі святі є у небі, то напевно й там пролізла вже лібералізація». А в голові на такому ярмарку шумить, аж завороти беруть. Я й сам в таких хвилинах дістаю завороти голови, особливо тоді, коли тиняюсь за дружиною по крамницях, як теля за коровою.

ДОБРА ДРУЖИНА

— Ані цента в нишенні! Ти певно купив собі в барі кола-колу!

Федір Мурко страшно не любить ходити із своєю крашою половиною, місис Паранею, на передріздвяні закупи. Грішить тоді і в думках і на словах. Місис Параня розплінянуvalа ще вчора, що має купити подарунки для дітей, внуків, кумів і для приятеля, її односельчанина. Але з тих плянів, здається, буде велике ніщо. Дружина, як почала вибирати-оглядати кумові сорочки, як зачала придивлятись до кожної з осібна та пробувати матерію, а тоді мимоходом перейшла на оглядини жіночих футер, то Федорові не лише кишки, але й печінки почало вивертати, як кажуть американці, «апсай давн».

«А хай тобі трясця! — подумав Федъ. — Щоб хоч кумові сорочки купити сьогодні ...»

Нарешті йому урвався терпець.

— Та залиши, — каже, — футра напізніше. Давай, виберемо найперш кумові сорочки.

— Я зараз, батьку, лише ще на сукенки подивлюсь.

Як почала оглядати сукенки, то й ціла година в безвість канула. Федір цуциком ходив за Паранею сердитий, хворий, бо вже й голова почала його боліти. Був сердитий на дружину, на влізливих продавців, на «Санта Клавсів», на всіх.

Нарешті, хвала тобі, Боже, скінчила! Пішли знову за сорочкою для кума.

— Оцио, — каже Федір, — рябеньку в клітку. Кум пропадає за такими сорочками...

— Почекай! — перебила йому дружина. — Не скачи поперед батька в пекло. Ти сам знаєш, який в кума смак. Мені ця сорочка аж ніяк не подобається.

І пішла кругом столів, оглядаючи та обмацуючи кожну сорочку. За пів години, здається, перемацала всі, що лежали на столах, і вернулась назад до рябенької в клітку, яку пропонував Федір.

— А може й дійсно цю взяти? Давай, візьмемо.

У відповідь поіритований Федір сказав:

— І на якого чорта лисого треба було витрачати аж пів години?

— О, шарап! — відгризлась зараз же Параня.

З такою приблизно процедурою купили для куми піжаму, приятелеві-односельчанові светр, дещо дітям і не зчулись, як проминуло цілих шість годин. Федір ледве волочив ногами, злий, перемучений, хворий, ну, і голодний, як собака.

На вежі «сіті-голу» вибила якраз третя година пополудні. Параня каже:

— Федоре! Ідемо додому, бо я вже перемучилась на ганчірку, а голодна, як собака. Бери крам і неси до авта, а я ще скочу до крамниці з черевиками.

— Та не сиди там довго! — невдоволено гукнув їй услід Федір і пішов до авта. Ледве доплентався. Слід згадати, що під час сьогоднішньої покупки він уже бігав п'ять разів, щоб вкинути по даймові в «паркінг-меттер». А в «паркінг-метрові», тобто в автоматі, де кідається оплата за постій авта, Федір побачив напис «Авт». Треба було знову кидати десять центів на наступну годину.

«Е, — подумав Федір, — не буду кидати більше, бо жінка скоро прийде. Постою біля авта на всякий випадок, щоб поліцейша, яка контролює автомати, не надіхала несподівано, а то може оштрафувати ...»

З такими думками Федір закрив двері авта й почав проходжуватись сюди й туди, часто позираючи в ту сторону, звідки мала б прийти Параня.

Минуло п'ятнадцять хвилин, минуло півгодини, ось, доходить уже сорок п'ять хвилин, а Параня й не думає появлятись. Федір вже й примерз добре, бо на дворі було холодно, ще й вітер злющий добирався до самих костей. Федір був злий за сто собак, і лаявся півголосом на чому світ. Врешті пішов за пів кварталу на ріг вулиці подивитись, чи не йде Параня, бо саме мала надійти з того боку. Ні, не видко...

Якраз у той час надіхала поліцейша, а побачивши Федорову машину й закритий автомат, зупинилася, щоб положити штрафний квиток. На щастя, Федір побачив упору і чим швидше побіг до авта.

— Леді! Гей, леді! Стап! — кричав. — Я якраз оце

біжу, щоб вкинути центи в автомат. Годину тому, як я вкинув. Спізнив трошки! — благаально побріхував.

Вража поліцейша хвилину дивилась на нього своїм пронизливим оком, і врешті сказала:

— Бастер! А не брешеш ти часом? Тут багато таких хитрунів швеняється, які лише й дивляться, щоб на дурничку авто запаркувати. Го-го! Знаємо вас!

— Леді! Кажу вам щиру правду, що не брешу, --- брехав далі Федір.

— О'кей! Вкинь мені зараз дайма в автомат, а ні, то запишу, і чотири долари штрафу заплатиш на по-ліції.

— Дякую! — врадувано сказав Федір і вкинув в автомат десять центів.

Поліцейша від'їхала, а Федір зразу — глип у сторону, звідки мала надійти Параня. О, справді! Дивиться, а вона шкандибає, обвішана торбами й пакунками. Ще й посміхається не то винувато, не то призирливо.

«А щоб ти лазила раком!» — подумав Федір. — «І не могла пришкандибати з десять хвилин раніше?»

Але змовчав. Навіть нічого не сказав про поліцейшу. Радий був, що врешті-решт Параня прийшла.

Не лише в одного Федора така проблема. Має її багато чоловіків. Не сумніваюсь, що й багато з нас добре з нею обзнайомлені. Замість у покорі дожидати свят, грішимо стільки, що, здається нераз, шкура не витримає. Хіба з таким вантажем гріхів нам святкувати Різдво? Тому й недиво, що тут того свята як кіт наплакав, один тільки день, що й не знаєш: святкувати, чи відпочивати.

«ДОБРОВІЛЬЦІ»...

— Скільки є всіх жидів у Советському Союзі?

— Три мільйони.

— А скільки б їх було, коли б їм усім дозволили вийхати закордон?

— Дванадцять мільйонів!

«ЖИТЬ СТАЛО КРАЩЕ...»

Колгоспник Іван Сірий має стару хатину, якій ні-хто років не дочислиться. Дах такий діравий, що як паде дощ, вода заливає долівку так, що хоч човном плавай.

Ходив Іван до голови колгоспу, щоб направили. Ходив не раз і не два. Врешті його справу передали в житлоуправління, а звідтам щось за півроку прийшла комісія. Прийшла та комісія в гарну днину, поглянули на кімнатку, списали акт, що в кімнаті ніякої води-болота нема, все сухеньке-гладеньке і, відходячи, зауважили, що якщо він й далі писатиме неоправдані скарги, поїде там, де не паде дощ, а сніг...

Все було гаразд для Івана Сірого, як на дворі була гарна погода. Лягав він собі на свою лавчину спати, довго вдивляючись в ясні зорі, що моргали до нього крізь діраву покрівлю. І думаючи, як завтра виробити приписану норму, засинав щасливим сном советського колгоспника.

Гірше було, коли з неба почало накрапати... Коли це був день, не мав він жури. Працював у колгоспному магазині, там дощ не падав, а коли приходив додому, то, звичайно, вода сама знаходила свій шлях і поволі уступала з долівки. Гірше було натомість, коли дощ почав падати вночі. Тоді Іван Сірий, щоб не змокнути на своїй лежанці, ставляв на себе — на ті місця, де капало згори — то баняк, то відро, і думаючи про те, як рідна партія піклується трудящими, очікував ранку.

Коли ще дірки в стрісі були менші, менше було й біди. Але як ті дірки стали решетитися, вже й начиння не вистачало в колгоспній хатині, щоб підставляти там, де капає. Збігав тоді Іван до сусіда, що був у колгоспі трактористом, позичав одну-две банки і якось

«латав» колгоспні гаразди. Та врешті таки було важко. За порадою тракториста відважився написати листа до району. І, о диво! За три місяці викликали його в район.

Поїхав туди з надією, що врешті там діб'ється со-ветської справедливості.

Привітала його секретарка району буркнувши писання: «за чим?» Іван розказав, показав виклик, тож секретарка сказала, що їй ця справа відома, але йде доповісти завідувачеві.

Пішла. Ждав Іван Сірий, ждав, і таки діждався. Прийшла секретарка усміхнена й зарум'янена мов калач в дореволюційний час, і приязним словом заговорила:

— Ваша справа на добрій дорозі.

— Справді? — радісно перепитав колгоспник.

— Так, — відповіла секретарка. — Завідувач телефонував до метеорологічної станції і звідтам повідомили, що на три найближчі місяці дощу не передбачається.

Акакій Шпилька

НЕВІДОМІЙ ВОЯК

Група туристів з Америки будучи в Тель-Авів, хоче побачити могилу невідомого вояка. А що в Ізраїлю такої могили нема, дотепний провідник запровадив туристів на поблизький цвинтар, і показав на один гарний гробовець, кажучи:

— От маєте, і дивіться.

Туристи дивляться, дивляться, аж нараз один, прочитавши напис на гробівці, каже:

— Та це ж гробовець Іцика Розенфельда, а ніякого невідомого вояка!..

Провідник, не в тім'я битий, відповів:

— Панове, Іцик Розенфельд був відомим фабрикантом білизни, але як вояк — був нікому не відомий!

ПІКНІК

Слово «пікнік» — не наше. А присвоїли собі його наші емігранти з англійської мови, яка знов же привласнила собі цей вислів від французів. У словнику Вебстера сказано, що пікнік це розвагове дозвілля, на яке учасники приносять їжу і споживають її під голим небом. А в «Енциклопедії Британніка» читаемо, що пікнік це рід розваги, на яку запрошується гостей з метою провести в догідному місці час на прогулянці й поділитися з ними їжою на вільній природі. Як би воно не було, ми не тільки його собі щиро привласнили, але ще й збагатили і прикрасили його своїми притаманностями. Коротко кажучи, пікнік стався частиною нашого щоденного життя, малошо не народною традицією. І так пікнікуємо ми від ранньої весни до пізньої осені. Всі пікнікують: церкви і школи, клуби і союзи, братства і сестрицтва, родини і знайомі, старі й молоді, свої і чужі, ті й тамті, і ще там переонті. Треба кадила до церкви, пікнік. Мітли до школи, пікнік. Чопа до союзової бари, пікнік. Людей до клубу, пікнік. Одним словом, пікнік став для нас тим, чим милиця для кривого, а кий для лінівого, як в підслуханій розмові:

— Я вже два тижні роблю на дорозі, а мені все ще не видали лопати, — скаржився новий робітник.

— А вам не платять і без неї? — пробував боронитися наставник.

— Та, воно ніби й так, — відповів той скоро, — але справа в тім, що тут всі робітники мають свої лопати, на які вони можуть спертися, крім мене.

І в нас буває не інакше. Бо ми так налягаємо на той пікнік, що без нього нам не іститься і не спиться.

Ще не злізе, бувало, сніг з оболоння, а наші люди вже заглядають:

— Ну, буде вже пікнік?

— Музики є, а як там бара?

І так пікнікуємо, що без бочки і цимбалів робота нас не береться. Люди тільки ходять, заглядають, підглядають, виглядають. Тут один, там два, за церквою три, а під церквою громада.

— Не йдете до церкви, Микито?

— Та ні, лавки обіцяю привезти.

— Ну, то можна б і тепер, при холоді.

— Та можна б, але я якось нездужаю.

— Але ж ви обіцяли.

— Та так, але я вже Грицеві переказав...

І так будемо ходити і обходить, що до полудня висадимо таку скриню, а на ній таку бару, що аж мило подивитися. І пікнік готовий. Такий національний і патріотичний, що гей: музика грає, люди скачуть, бочки гудять, корки лопають, пляшки дзвонять. А коло бари сама старшина: голова, предсідатель, засідатель, секретар, скарбник, а там радні, і підрядні, і дорадні.

— Пийте, куме, пиво. І даром, бо я плачу.

— Та що ви, сусідо! Віску пийте і своє попирайте. Бо вона від своїх, краянів наших. Тож не бійтесь.

— Ну, як так, то на здоров'я! Я, боятися? Я ще не в таких бував...

— Що ви кажете?

— Те, що чуєте. Бо вам треба знати (ну, на здоров'я!), що я колись при літаках служив і часто літав двомоторовими птахами. Аж раз мій мотор запчихав і став тарахкотіти. — «Що робити?» — питав я капітанів на землі. — «Включіть другий мотор», — приходить з землі відповідь. Але скоро потім і другий мотор став дуситися і відмовляти послуху. — «Порадьте, що робити?» — питав я знов своїх капітанів. По якійсь хвилині один із них відповідає: — «Що робити? А повторяйте за мною: Отче наш, іже єси на небесіх...»

— А мені, даруйте за слово, ще не таке трапилося, — перебив один із гурту. — Бо раз на літаку якось я запримітив в обох моторах чорні хмари диму, а потім червоні клуби вогню. Нагло хтось зірвався і став кричати: «Мотори в огні, мотори в огні!» — Настала паніка і замішання. Аж тут в дверях з'явився летун, з легкопадом на плечах. — «Успокійтесь, добре люди, і не бійтесься, — сказав він переконливо, — бо я скоро злечу й побіжу за поміччю».

— Ну, бачите, куме, — обізвався предсідатель

— Ласкава пані! В цьому моделі буде вам якраз до лиця!

Гилько Гедз, — нема чого боятися. Тож пийте, бо я фундую. На здоров'я!

— Не хочу, маю досить.

— Та пийте і не гордіть. Бо віска від зятя, тож своє попирайте і будьте патріотом.

— Та не можу. Слухайте...

— Що, носитесь? Мною гордуєте?

— Та що вам, Гильку? Ви ж забуваєте...

— Я забуваю? Як ви смієте говорити, що я забуваю? — ставиться Гилько Гедз. — Моя пам'ять знаменита. Є тільки три речі, яких я не можу затримати в голові: запам'ятати імен, розпізнати людей, і пригадати собі третьої речі. Ну, то вже пийте.

— А він п'є від мене, — висувається з гурту дяк Онуфрій Потягач, — ще рано обіцяв.

— О, то він такий? — вибухає предсідатель. — Та я таких пів копи нараз.

І йде так, як часто на пікніку буває: просто межи очі. Тільки трас, хляп, гуп. Кулаки літають, пляшки дзвонять, музика грає, люди скачуть.

— І чому ви не можете якось погодитися? — станове благати патріотично настроєний Місьо Смик. — Ви поводитеся так, як ті дві вперті баби на поїзді, з якими я їхав, що сперечалися над тим, чи відчинити вікно, що приткало до їх місць, чи ні. — «Якщо відчините, то я пімру від запалення легких», — скаржилася одна.

— «А як не відчините, то я вдущуся від цієї стухлої задухи», — настоювала друга. Коли мені вже тої сварки було трохи забагато, тоді я звернувся до кондуктора і сказав: — «Будьте так ласкаві, відчиніть вікно, нехай перша перестудиться, а потім замкніть його, нехай друга вдуситься, тоді будемо мати спокій».

А ще як щербатий Ясьо затягне на все горло патріотичної коломийки —

Забаву-си зачинаєм,

Забаву, забаву,

А я собі переверну

Писок на халяву —

тоді ліпшого пікніку вже й не треба.

— Та бавтесь чесно, Ясю, і не плачте так голосно.

— А ви, що маєте мені до розказу?

І йде так, як на пікніку буває: просто межи очі.
Тільки трас, хляп, гуп. А потім ще походиться, порадяться і обрахуються: пива — стільки, віски — стільки, цього — стільки, тамтого — онтільки. Одним словом, успіх. Стане на мило, на кадило, на кропило, і ще на чіп до бари. Не згадувати вже про патріотизм. І на це стане. Звичайно, як в поступі. В поступі, що нагадує того юнака, який хвалився батькові, мовляв, він дістав свою першу ролю в якій грав партію чоловіка одруженого двадцять п'ять років. — «Це добрий початок, сину, — відповів батько: — тож працюй, а колись може ще дістанеш ролю, в якій зможеш сказати якесь слово».

Ну, в поступі всіляко буває.

Ф И Я Л К И

В городі моєму розцвілись фіялки.
Нарву їх букетик, піду до Наталки.
Вручу їй букетик, вручу на вітання,
На знак вогняного моєго кохання.
Вона усміхнеться, моргне, зажартує,
Обніме за шию, палко поцілує...
А може?..

А може?..
Щось душу тривожить...
А може в подяку
Подастъ гарбузяку?..
Проймає дрож...
Іду я скоренько, спішу до Наталки,
А в руці фіялки,

в голові фіялки

Цвітуть також.

Панько Незабудько

НЕРУХОМІЙ КАПІТАЛ ...

Петро оженився з багатою вдовою. Ну, і багато від себе старшою. Про це знали всі його знайомі.

Одного дня в парку зустрів Петра його друг Микола. Бачить, Петро йде за підруку з гарною дівчиною. На другий день, Микола, зустрівши Петра, каже:

— То ти такий! Одружився із вдовицею, а проходжуєшся із гарною панянкою...

Петро відповів:

— Ти знаєш, моя дружина — це мій капітал. Щоб його не розтринькати, я його не рухаю, а обертаю лише відсотками від капіталу.

А ВСЕ ЧЕРЕЗ БРАК ГЕНЕРАЛІВ...

Деякі жиди в Ізраїлю бояться йти до війська і хваляться. Якось несподівано зайшла до одної хати поліційна стежа й зробила перевірку. В пивниці знайшли молодого жида і старого. Випровадили їх нагору й питали старого:

— Чому ти, старий, ховаєшся? Адже знаєш, що до війська беруть у нас лише молодих?

— Так, але я думаю, що вам треба також і генералів, — відповів старий жид.

ТЯЖКА ПРАЦЯ ...

Помер Брежнєв. В день похорону пізно вночі вернув додому один з грабарів, що працював на цвинтарі. Був дуже перемучений, і жінка питала:

— Що трапилося, що ти такий перемучений? Чи було так багато похоронів?

— Ні, був тільки один.

— То чому ж ти такий перемучений?

— Бо сьогодні ховали Брежнєва, і коли ми його спускали в землю, то присутні так оплескували, що ми «на біс» сім разів підносили й опускали труну.

Ситуація в Індокитаю після договору про «мир»

ГУМОР ПРО ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ

Іван Нечуй-Левицький часто згадував за яких умов він вирішив стати письменником. А саме, професори Київської Духовної Академії, де він учився, були москалі й не визнавали української мови й літератури. Один з них на лекції висловився: «В інтересах російської імперії добре було б спалити українську літературу».

Це й мало підштовхнути Нечуя-Левицького почати писати твори для української літератури.

— — — — —

Перебуваючи в Петербурзі, Микола Лисенко надував дати кілька українських концертів для столичної публіки. На його запрошення вступати до хору радо відгукнулись земляки: студенти, дрібні урядовці, «з примхи долі» закинуті в московське місто. Вони і стали кістяком курсів хорового співу в Соляному містечку.

— Признаюсь, — згадував пізніше Лисенко, — я хвилювався і турбувався перед першим виступом: чи зрозуміє петербурзька публіка український репертуар! А тут з кожним концертом народу все більше: солдати, урядовці, музиканти.

Завдяки численним концертам Миколу Лисенка стали пізнавати навіть на вулиці. Одного разу привіз його візник у Соляне містечко. Дістав композитор гаманця, щоб розплатитись, а візник каже:

— Дуже вдячний вам, пане Лисенко, тільки гроши з вас мені начебто й сором брати.

— Чому ж це ви такі сором'язливі, добродію?

— Недавно чув я ваш хор. Молодці. По-нашому співають. З душою. Дуже вдячний вам за спів. А за гроши — не сумнівайтесь. Я своє з якогось іншого пана візьму.

Такий був перший і єдиний гонорар Лисенка за концерти в Соляному містечку.

ПРО ВЕЛИКИХ

На відміну від колишніх науковців, мистців, винахідників, які були дуже скромними й нарікали на свою недосконалість, сучасні їхні колеги майже всі без винятку вважають себе великими. Ось напише людина оповідання на півтори сторінки, намалює картину, де й сам чорт не розбере, де початок, а де кінець, винайде клозетний папір, що не рветься й не горить, і вже вона велика.

І не пробуй сперечатись, або, не дай, Боже, давати критично-негативну оцінку, бо тебе висміють, назвати анальфабетом, який не розуміє модерного мистецтва і громадсько-політичної ваги сотвореного, а може, для кращого переконання, ще й наб'ють. Сиди тихо і погоджуйся з великістю вищезгаданих творців, співай ім «славу», присвячуй вірші, словом, піднось під самісіньке небо.

Ось зразок сучасного літературного мистецтва. Читаемо:

«Коли Ікс тікав, йому страшно заважала хвора нога. То ж він підв'язав її до тулуба, а сам вихорем поскакав на одній. І тут він наочно переконався в цілковитій зайвості двох ніг»...

Дивиця на скульптуру. Серед літнього парку з нормальними деревами стоїть ненормальний камінний болван без людських обрисів, з пав'ячим хвостом, опущеним до низу. У болвана дві голови. Одна гусяча, а друга має вигляд гармати, націленої в небо. Підпис: «Святий».

Є картини, де натикано щіткою різникользорові плями, а назву маляр дає довільну, яку сам хоче. Це може бути «Літо» і водночас «Зима». Може бути «Осін-

ня елегія» і «Весняна радість». Тут мимоволі згадується вірменська загадка: — Що це таке? — Довгий, великий, зелений вісить і пищить... Виявляється, це оселедець. Вірменові кажуть: — Добре, хай довгий, хай зелений, хай нарешті вісить, але чому ж ще й пищить? А це, — відповідає вірмен, — щоб тобі тяжче було догадатись.

На хворобу великої (манія грандіоза) хворіють і політичні та громадські діячі. Як вони гордо підносять голову, коли входять у залю, переповнену «сірою масою», як зверхнью посміхаються й помахують рукою, коли чують на свою адресу оплески.

Словом, якщо об'єктивно міркувати, в жодній галузі в нас малих людей нема. Письменник — великий. Скульптор — великий. Архітект — великий. Малляр — великий. Хемік — великий. Математик — великий. Кравець і швець — велики.

А з точки зору плянетарної, існує лише одна категорія великої, це — ВЕЛИКЕ НІЩО.

Г А Р Б У З И

У нас були колись в моді
Гарбузи.
Ой, росло ж їх на городі,
Як бузи:
Великі, більші і ще більші,
Круглі, кругліші і ще кругліші,
Гарні, кращі і ще кращі,
Тяжчі, важчі і ще важчі.
А серед людей траплялась не раз і не два
За гарбуза важча гарбузяна голова...
Але ще важчі були гарбузи стократ,
Що діставались нераз хлопцям від дівчат!

Панько Незабудъко

— Пам'ятай, і не відважся йти
вдруге цією самою вулицею!!

ЧИ НОВИЙ ПОДАРУНОК?..

— Англійці подарували нам край, який, властиво, не був їх, щоб не мати з ним клопоту, — каже один жиж в Ізраїлю до свого земляка, що недавно прибув із Советського Союзу.

— Гм, Іцик, — відповів новоприбулий, — як добре піде, то англійці подарують нам ще й Ірляндію!..

ЗАСИЛЬНІ РАКЕТИ

Закордонні журналісти оглядають базу советських ракет в Єгипті. Начальник бази пояснює:

— Панове, це такі сильні ракети, що долітають аж на Місяць!

Всі здивовані, а тоді один журналіст каже:

— Ага, тепер то я вже розумію, чому ані одна з тих ракет не впала на Ізраїль... .

ЗАМАЛИЙ КРАЙ ...

Двох американців з Тексас поїхали на прогулку до Уругваю. Переночувавши в готелі, ранком один каже до другого:

— По сніданку сяду на авто й об'їду весь край.

Другий, не менш зарозумілій на свій Тексас, похвилини відповів:

— Ну, добре, а що будеш робити пополудні?

ЗНАМЕНІТА ОРКЕСТРА

— Це чудовий, оригінальний рок-ен-рол! Знаменита оркестра! Чи ви чули коли такі подібні прекрасні звуки? — питав один пан другого на одній забаві.

— Так, чув я вже раз таку музику, — відповідає перший пан. — Це було тоді, коли зударились два вантажні авта; одне з них було навантажене порожніми баньками від молока, а друге — живими свиньми!

НА НОВИЙ РІК

Стоїмо на порозі Нового року! І всі ми хотіли б на тому порозі постояти, але чи можна? Коли в дванадцятій годині ночі отворяться двері у новий відтинок часу, то ті, що за нами, дають нам «пуш», що ми без пам'яті летимо через поріг у незнану дорогу. Летимо без пам'яті, бо рідко хто в тому часі є ще в стані йти, бо ж майже кожний на прощання старого року хильнув з пляшчини понад міру, і або стойть, підперши стіну, щоб не впала йому на голову, або вже зложив свою буйну голову між пляшками на столі і, похраничи, пливів заворотами у новий рік. А сотки інших сидітимуть до півночі із поганою шапкою на голові, з трубкою в устах, із склянкою в руці, і з дурним поглядом ждатимуть удару дванадцятої години, щоб подитячому гудіти та підскакувати. Я вже більше тому не дивуюся, бо бачив якось у пушці, як наші предки мандрували по деревах і коли знаходили нове місце постою, заховувалися всправді по новорічному.

Надходить Новий Рік, а чим він новий, я не зумів відкрити, хіба, можливо, новий тим, що кожний дає волю своїм новим фантазіям. А поза тим усе буде без змін, сіре-сіреняке, як було. Тому багато людей не завважать нічого нового і загубить в рахункові один рік часу; особливо жінки і дівчата, для яких один рік більше є справжньою катастрофою.

Новий Рік для мене, як і для соток людей, все чомусь видавався зворотною точкою, немов відродженням; здавалося, що всі справи зачнуть самі автоматично змінятися, і від завтра, тобто від Нового Року, все піде гладко і приемно. Те «завтра» приходило й кінчалося приемне і веселе, коли я прокидався із сухим

горлом і болем голови від похмілля. А потім ще і кло-
поти назрівали, коли приходили розгнівані чоловіки
допитувати, до чого я договорився із їхніми жінками.

Цього року я зірву із традицією: не буду очікува-
ти нічогісінько від Нового Року, не буду змінятися
і нічого не відречуся, що робив у попередніх роках.
Через те всі ворожать мені, що я грішник і піду до
пекла. Я тим не дуже то переймаюся, бо покоштував-
ши «рай» у Советах, вже ніяке пекло мені не страшне.

Бувало, що на Новий Рік люди робили постанови,
що зроблять, або що змінять у Новому Році, і про ті
постанови всім розказували. Деякі люди ще й тепер
роблять такі постанови, тільки вже нікому про них
не говорять. Дивлячись, як мій друг, Микола, запису-
вав свої постанови на предовгу листу, я подумав і теж
зробив кілька постанов, що їх в Новому Році хочу ви-
конати, і я тими постановами перед вами похвалуюся.

Отже, постановляю менше їсти, щоб затратити на
вазі, тобто, йдучи в гостину, ніколи вже не їстиму
перед тим у дома.

Постановляю не купувати горілки, тільки шукати
добрих знайомих, які вже її купили.

Постановляю більше не грати в карти в Клубі, бо
там заправлені картярі, і всі вже мене обіграли до
нитки.

Постановляю не малпувати свого сусіда, який що-
хвилини перебудовує своє подвір'я і ремонтує хату,
бо не матиму доходу з хати і мусітиму йти до шапи
на роботу.

Постановляю більше рухатися, уживати більше
свіжого повітря, тобто, довше вилігуватись у парку,
довше спати на імпрезах, їсти більше вітамін із чужих
городів і ще багато іншого, але сумніваюся, чи хто по-
кірить тим моїм постановам, бо я сам в них не вірю.

І ще на кінець постановляю перестати давати ка-
валерам любовні поради, бо на підставі тих порад за-
сирають мені «зперед носа» всіх дівчат. Також не бу-
ду старатися розуміти жінок, бо через ті старання я
їх щораз менше розумію.

А коли б так Новий Рік дав мені відповідну повновласть, то я зробив би слідуоче:

Заборонив би добрим знайомим приходити до мене в неділю пізно увечір «тільки на мінутку», бо коли сядуть, то та мінутка кінчиться в понеділок рано, і ще тяжко їх зрушити з насидженого місця.

Змінив би телевізійні програми, які показують нам все те, що ми не цікаві бачити.

Викрив би ще більше поліційних і судових скандалів, бо може тоді було б безпечніше вийти на вулицю.

Наказав би нашим партіям відновити сварку і розпочати наради про консолідацію і координацію, бо тоді напевно всі ще більше роз'єднаються.

Наказав би батькові Союзові поменше займатися політикою, а більше дбати про бізнес, тоді були б ми краще уbezпечени.

Всім нашим радіопрограмам наказав би зйтися хоча б один раз в рік, і поділитися програмою, бо дотепер всі себе взаємно перекривляють.

Маю ще багато дечого в пляні, але зачекаю ще один рік, бо може люди самі себе змінять, і мої пляни зайдуть «на пси».

А які у вас пляни? Похваліться і ви!

НЕСПОДІВАНА РОЗМОВА

Панна Славця запізнилась до бюро. Вбігає захекана, коли якраз надходить начальник. Він питав:

- Ви чому запізнилися?
- Бо я... бо я... заспала.
- Як-то? Ви вдома також спите?

* * *

ТАЄМНИЦЯ УСПІХУ

— В чому лежить причина вашого успіху в жінок? — запитали якось відомого »Дон Жуанак«. А той відповів:

— В тому, що я трактую княгині, як покоївки, а покоївки, як княгині.

Д И П Л О М А Т

(Б а й к а).

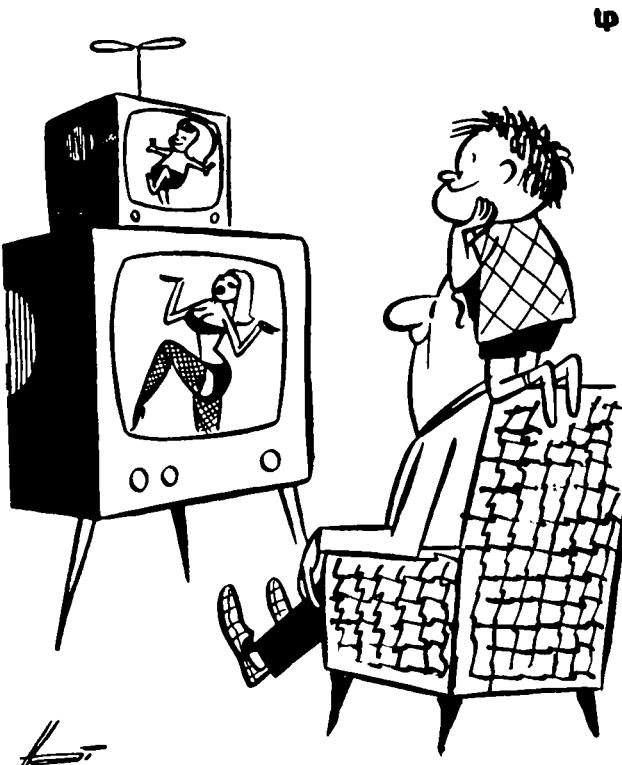
В цій баєчці я хочу розказати,
Як став Осел модерним дипломатом,
Як він без школи, просто від ясел,
В політику поперсь, дурний Осел.
Поговорив з колегою-Ослом
І став послом.

Це сталося не в біблійнім Вавилоні,
А в нас, в столичнім місті Вашінгтоні.
Осла, на втіху ворогам,
Послом відправили в В'єтнам.
Бо там Коти із власної вини
Ніяк не можуть виграти війни.
Самі не знають, битись чи миритись,
Мов граються вони у баби-киці.
Дізнались вороги. Осел — послом?
Ну й добре. Засміялися гуртом.
Тепер за нами буде перемога!
І Зайця обернули в Носорога.
Ослові показали,
І наказали:
— Дивись, як він нестримано лютує,
Тебе він зразу ж тут заatakue.
На носі в нього супер-rіg,
Тебе він звалить з ніг!
Осел змінив свій войовничий тон,
Злякавшись — сів, доносить в Вашінгтон:
«Тут появилися Супер-носороги,
Бої ідуть, немає перемоги...
В нас під ногами вже горить земля,
Втікаймо швидше звідціля».
Вже скоро із азійської землі
Пливтимуть із Ослами кораблі.
І будуть знов хвалитися Осли,
Що мир вони у світі зберегли.

— — — — —

Не треба говорити більше слів,
Я всіх їх бачу, наче на долоні.
Дорадників таких, послів-Ослів
Багато ще сидить у Вашингтоні!

Юхим Ковінька

Кожному своя програма ...

ДОВГОВІЧНИЙ ПІДЖАК

Колгоспникові вкрали піджак. Хтось порадив йому піти на базар, може, той, хто поцарапав піджак, продаватиме.

Пішов колгоспник на базар, ходить, ходить, врешті — зирк — є! Бачить якогось типа, що вдягнений в його піджак, продає старі чоботи.

Звичайно, колгоспник піdstупив до типа, ніби тортувати чоботи, а насправді почав пильно роздивляти піджак. Так і є, його! Навіть гудзики не всі однакові, і горішній пришитий сирою ниткою, бо не було вдома іншої. Упевнившись, колгоспник каже:

— Товаришу, от, може б ви так продали піджак?

— О, що це, то ні. Я й сам його купив три дні тому.

— Якраз і годиться, — відповів колгоспник, — бо в мене тиждень тому якісь харцизяки поцарапали о цей-о піджак.

Тут розпочалась суперечка, і в висліді з'явився міліціант. Вислухав усю справу й питає колгоспника:

— Ви, громадянине, певні, що це ваш піджак?

— Як не певний, товаришу міліціонере. Як би я його не впізнав? Адже носив я його тридцять п'ять років, то й був час запіznатись із ним!

СМЕРТЬ «МАШИНИСТА» ...

Москаль, що «визволяв» Німеччину, придбав собі «часи». Та за пару років годинник перестав ходити, і москаль пішов з ним у район, до «часової артілі». Там отворили годинник, і знайшли між механізмом неживу блоху.

Урадуваний годинникар показує «небіжчика» москалеві. А той каже:

— Тепер понімаю, чому годинник не йшов. Помер машиніст!

СКОВОРОДА В МОДІ

Два роки тому був великий Сковородинський ювілей. Преса і громадськість сумлінно студіювали Сковороду, радо забувши про все інше. Чи хто читав його твори, чи ні, але кожний тепер пізнав, що Сковорода відрізняється від пательні тим, що на одній із них можна засмажити яєчню, а на другій — ні. На честь великого філософа один часопис відкрив нову рубрику: «На гарячій сковороді дискусії». Феміністки вийшли на маніфестацію з плякатом: «Всякому городу нрав і права». Старші дами почали вдягати капелюхи в формі сковороди, дівчиська і юнаки почали стригтись, не під макітру, а під сковороду. Звичайно, кілька приказок були відповідно перемудровані: «Ні туди, ні сюди без Сковороди», «Далеко пательні до Сковороди», «Щось у тебе в сковороді перевернулось», і так далі. А як почався м'ясний бойкот, українські господині приєднались і пішли купувати курку, бо то не м'ясо. Проте, тут їх спіткала неприємна несподіванка: замість своєї звичної, курячої ціни, курка отримала підвищку і коштувала майже стільки, як воловина. Одна з пань тут же склала таку епіграму:

Ой ти, птичко жовтобока:

Щось ціна твоя висока.

А друга вжила Сковородинський вираз, додавши до нього і своїх два центи:

Далеко свині до коня, а курці до свині.

В нашім славнім місті мода на Сковороду зайшла так далеко, що вирішили відсвяткувати ювілей із запізненням всього на два роки. Взялася за це наша молодь. Все як слід підготували і, нарешті, вивісили об'яву, щоб люди всіх генерацій йшли на відзначення 250-літнього ювілею Сковороди.

Старша генерація, звичайно, одразу знайшла до чого присікатись:

— А чого ж ви святкуєте 250-ліття, коли вже минуло 252 роки? Де ви були два роки тому?

— Ми два роки готувались.

Ну що ж, як така солідна підготовка, треба підтримати. Поїхав старенький своїм підтоптаним бюїком людей агітувати, щоб приходили.

— Свате, ідете на Сковородинці?

— А що це таке? Може так нашу Брехунівку перейменували?

— Та ні, це я так сказав, щоб коротше. Ну, на вечір у честь Сковороди. Ви ж знаєте Сковороду?

— Та в нас тес називається не сковорода, а пательня, але ми й таке слово чули.

— Та ні, тату, — вмішалась їх невістка, що була високоосвічена, бо закінчила курси українознавства.

— Це не та сковорода, що смажить, а та, що вірші пише.

— А, вірші! А ви, свате, ті вірші читали?

— Признатись вам, ні, але чув, що інші читали. Врешті, на цім вечорі почуємо. Тож прийдете?

— Та вже прийду.

— А ти, Настуню? Прийди, то ж буде вечір молоді.

— Я сьогодні не виступаю, не моя черга. Я вжс була нещодавно на Листопадовій академії, мушу трохи відпочити...

Буркітливий бюїк спиняється біля сусіда.

— Прийдете на сковородинський вечір?

Цей сусід був національно-свідомий і добре знов, що таке Сковорода.

— З дорогою би душею, але не можу пропустити «Бонанзу».

— Та ж ви не розумієте англійської мови! Що ви втратите?

— От в тім то самий цимес, що мови не розумію, а про все здогадуюсь. Це в мене така гімнастика для мозку.

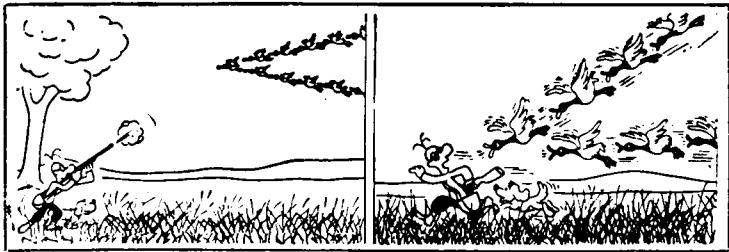
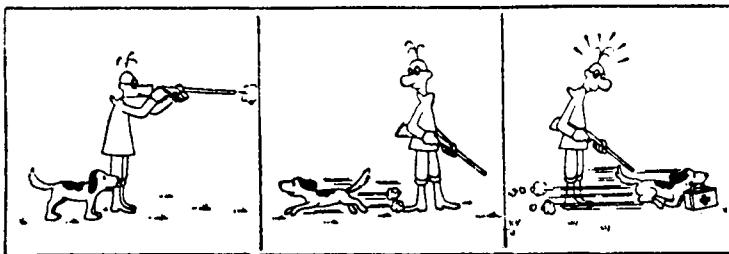
Вкоротці, кілька годин агітації на колесах здобули

трьох представників найстаршої генерації. Проте, за рахунок батьків, тет та хрищених, невеличка заля почала заповнюватись. Але молодь не спішила починати, сподіваючись більше публіки. Старші почали бурчати:

— Завжди критикували, що ми, старші, запізнююємось, а самі які?

.....

Життя Селепка в ілюстраціях:

— Ми ваші діти, — язикато відповідала молодь. — До того ж, не починаємо тому, що старша генерація запізнюються, а ми, шануючи їх звичай і звички, на них чекаємо.

Нарешті, імпреза почалась, і настав час тріумфу. Був не один, а п'ять рефератів, що в них світилась мудрість старшого покоління. Слухаючи ті слова, можна було тільки дивуватися; хто вигадав прірву між поколіннями, коли в рефератах така гармонія, ті самі думки, ті самі слова і навіть діялективні особливості?! Та не тільки прірви, а й тріщинки не помітно!

Дівчата заспівали сковородинські канти; одна дівчинка грава на флейті, а акомпаніювали на сковороді

На закінчення заспівали всім відому пісню Сковороди в модернім перекладі:

Ой ти, пташко жовтобока,
Не мости гнізда високо,
Не мости його у місті,
Бо кругом котів із двісті,
Не мости його у травці,
Щоб кіт пташатка не украв ці.

Але це не був кінець, в тім то й справа! Ще виступив представник старшої генерації з науковим трактатом, доводячи, на підставі прослуханих рефератів, що прірва між поколіннями — це фікція, її просто нема.

— Як ще півгодини поговорить, то вона негайно відродиться, — почувся молодечий коментар.

Вдоволена публіка почала розходитися, по дорозі обговорюючи імпрезу.

- Що вам найменше не подобалось?
- О, як вам не соромно!
- Ну, гаразд. Що вам найбільше подобалось?
- Жовтобока канарка. А вам?
- А мені філософія. Я, знаете, пробував її і до життя прикладати, але щось не вийшло.
- Як так?
- Сковорода навчав, що кожна людина мусить

усвідомити, що їй найбільш подобається, до чого має хист, і те робити.

— Еге, а якщо комусь подобається бути злодієм або розбійником?

— Е, то складна справа, то злі люди, що жодна філософія до них не підходить. Тут мова про мене, людину добру й порядну. Я усвідомив, що хочу жити вільно, без зобов'язань. Заощадив собі пару тисяч, якраз мене скоротили за браком праці, і я вирішив нової посади не шукати, а стати мандрівним філософом, як Григорій Сковорода.

— І помандрували?

— Де там! Не встиг валізку спакувати, як уже кличуть мене до уряду праці. Там мені сказали виповнити анкету на посаду старшого підмітальника.

— Я не шукаю праці. Я взяв собі за мотто вираз нашого славного філософа «Світ ловив мене — і не спіймав», і прошу мене лишити в спокою.

— Що? — витріцився на мене керівник відділу, кремезний негр із пишною кучмою волосся. — О, е??! Ай дон't нов абоут де ворлд, бат ай'л кетч ю олл райт!*) Ви може ще й на велфер сісти забажаєте? Зараз же на працю, а як ні, то ми перевіримо ваші інкомекси за останні двадцять літ і — гарантую — де-що в них знайдемо.

От із тих пір і замітаю... А девіз Сковороди я змінив так: «Світ ловив мене — і спіймав».

*) — 0, так? Не знаю, як світ, але я вас упіймаю.

ЕМІГРАЦІЙНІ МІЩУХИ

Традиційних з конопель Пилипів,

Хитрих Паньків, пізних Іванів,

Доповнє у нас хмара типів —

Адамових дочок і синів,

Які, поховані у діри,

Немов миші, й тихо там живуть,

І їх не обходить, крім їх шкіри,

Нічого в світі, це їх життя суть.

Як один, всі тримаються дому.

Змістом життя — гніздечко для них.

Не знайдеш їх в житті громадському,

Хоч зі свічкою шукатимеш їх.

Побачить їх хіба можна рідко

В церквах на рік один раз, чи два,

За те часто їх по балях видко,

Або в барах гуля та братва...

Аматори гарячих напоїв,

Любителі комфортиних вигод,

Приклонники видовищ, спокою

Та фізичних усіх насолод.

Якщо ви збирщик, то пам'ятайте,

Щоб неприємність оминутъ,

Здаля таких типів оминайтъ,

Бо вам і шага вони не дадуть.

В них не знайдете рідної книжки,

Ні журналу й газети на лік.

Без них кожний лягати у ліжко

Від дитинства свого вже привик.

А як хтось із них дістане кортячку

Переглянути газету, то вже

Прочитає московську, чи ляцьку

(Завжди краще від свого чуже).

До чужого ще дещо цікавий,

А до свого — осліп і оглух;

Той убогий душою й миршавий

Безобличний наш рідний міщух.

Панько Незабудъко

ДУМКИ ІНШИХ

Хіба можуть бути вовки ситі, коли у світі стільки овечок?
Одне »сьогоднік« варта двох »завтра«.
Для поховання правди треба багато лопат.
Найтяжче в дієті — це не те, що дивитися на те, що їсти,
а те, що дивитися на те, що їдять інші.

На Фар Вест шанують свою традицію...

НА РІКАЙЛО

Живе не від нині
Тома на чужині.
Коли ж дім згадає —
Повсяк час зідає.
І говорить Тома:
— Не було, як вдома!
Там кожноЯ хвилі
На душі і тілі,
Хоч й біду носило,
Було любо й мило,
Не так, як ось, нині
Отут, на чужині!
Не любив я вдома, —
Було, каже Тома, —
Псувати собі крові —
Доїти корови.
А тут? Біда більша,
Десятькратно гірша!
Тут тебе охоче
Доїть, хто лиш хоче:
Тут тебе держава
»Тексамик« обклала,
Доїть, що мінути,

Не дає дихнути!
За всі іншуранси
Доїть мають шанси
Тебе аж до гробу
Усі грошороби!
Доять тебе спритно,
Нишком, непомітно,
Завжди, безупину,
За газ, за бензину,
За сміття, за воду,
За телефон, моду,
За харчі, направу,
За кока і каву!
Доять з тебе »тексик«
За сіль і за кекси,
А лікар готовий
Видоїть до крові...
Хтось у крайній втомі
Так відповів Томі:
— Не біда ще жити,
Як є що доїти!

Панько Незабудъко

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗШИТКІВ

На докладі професора Нитки в нашій клясі були всі присутні, з віймком неприсутніх.

Стріл у Сараєві, то була краплина води, що запалила бочку з порохом.

Перед одчайдушним наступом козаків, живі й мертві татари кинулись утікати.

Стиптяни бальзамували людей, щоб ніхто з них у труні не захворів.

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ВСЕЛІПШЕЗНАЙКО

Був, жив собі колись, у нашій Галилеї, ще за небіжечки Австрії, такий собі великий мудрагель, пан доктор, що знов усе найліпше за всіх. Він усіх і все ганив, ганчував і критикував: це зло і це не так ...

Того давнього галилейського мудрагеля-Ліпшезнайка увіковічнив Іван Франко у відомому сатиричному оповіданні «Доктор Бессервіссер».

Такого самого мудрагеля-Ліпшезнайка, ба навіть кращого, бо Вселіпшезнайка, маємо й ми серед нас, на еміграції.

Де він буває — питаете — у якому місті проживає?

Його, нашого еміграційного Вселіпшезнайка, стрінете всюди: в Нью-Йорку, в Мюнхені, в Лондоні, в Торонті, в Буенос-Айресі — скрізь там, де живе-проживає українська політична еміграція.

Де його стрінути, по чому піznати? — питаете.

Йдіть у громаду, прислухайтесь до розмов — зразу його впізнаєте.

Он там йде дискусія про нашу еміграційну пресу:

— Що? «Свобода»? — чути його різкий баритоновий голос. — Нікудишня газета! Нісенітниці виписує...

— Що? «Америка»? Теж пса варта! Нічого цікавого й там не прочитаєш...

— Що? «Шлях Перемоги»? «Новий Шлях»? «Український Голос»? — Мізерота! Нічого й там путнього не пишуть...

І так всі українські еміграційні газети гудить, критикує...

Хтось із гурту став боронити:

— Не годиться ж так зневажливо говорити про нашу еміграційну пресу. Наші ж газети нічим не гірші, а навпаки, багато кращі, як газети інших емігра-

цій... Та й редакторів маємо добрих, цікаві статті пишуть...

— Що? Редакторів, кажете, маємо добрих? — перебиває Вселіпшезнайко. — Та що ви говорите? Зразу пізнати, що ви не визнаєтесь, хто добрий, а хто негодяний редактор!

І тут наш еміграційний Вселіпшезнайко починає свою «оцінку» наших еміграційних редакторів:

— Ось, візьміть, прошу, редактора ось тої газети: хіба ж він колись щось путнього напише? Хіба ж він уміє написати якусь добру вступну, редакційну статтю, щоб я її з цікавістю прочитав? Ніколи! Він потрапить тільки до календаря статтю написати, а не до газети... Він може хіба календарним, а не газетним редактором бути...

— Або візьміть редактора онтої газети: дурниці виписує! Бздури теревенить! В його статтях ні толку, ні глузду немає... Водичку пише, ще й водичкою розливає...

— Або візьміть редактора онтамтої газети: та він не доріс редактором бути...

— Або візьміть редактора онпозатамтої газети: та йому мітлою вулиці замітати, а не пером газету писати...

.....

Якось нещодавно відзначали українці у вільному світі визначні національні роковини і з тої нагоди наші еміграційні вчені влаштували цикль наукових доповідей. Кличу нашого Вселіпшезнайка:

— Ходімте, кажу, послухаемо цікавої доповіді.

— А яка тема доповіді? — питает він.

Називаю тему доповіді.

— А хто її виголошує?

Називаю доповідача.

— Що? Він доповіль виголошує?! Де ж йому до такої доповіді братися? Куди куцому до зайця? Не йду! Абсолютно не йду!..

Ну, не подобався тобі цей доповідач — думаю — так, може, інший подобається.

— Так ходімте, — кажу, — на доповідь «Рідний край і еміграція».

— А хто її виголошує?

Називаю доповідача: онтакий.

— І цей дурень в доповідaci преться? Що ж він мені цікавого доповість, як сам нічого не знає? Не йду! Абсолютно-преабсолютно не йду!..

І так вичислив я йому всі десять доповідей, що того дня були виголошеннi на рiзних сесiях, але вiн nі

ір

— О, бачу, що ти стоїш на протилежних позицiях!..

на одну не пішов. Дізnavшиcь, хто їх виголошує — за кожним разом заявляв:

— Хто? Він доповідає? Оцей дипломований дурень? Не йду! Абсолютно не йду!

.....

Чогось уявив собі наш еміграційний Вселіпшезнайко, що він найкраще визнається на мальському мистецтві. Як піде на картинну виставку, то так походиться, ніби він усі мистецькі академії кінчав, та всі тайнства фарби вінав: зблизька і здалека на картини заглядає, і голим оком на них дивиться, і очки закладає, носом фарбу нюхає, і пальцями пробує...

Написав він одну чи дві рецензії про картинні виставки — і з того часу має себе за одинокого і найбільшого мистецького критика. Всіх інших, хто пише рецензії на мистецькі виставки — він має за ніщо.

Як тільки хтось інший напише мистецьку рецензію, то наш Вселіпшезнайко зараз:

— Ви читали? Туповерха написав рецензію! Ну, й дурниць же він понаписував! Найгіршу картину назвав — найкращою, а найкращу — найгіршою... Всі мистці з нього сміяться. Де ж йому до рецензій братися? Йому хіба дяком бути, а не мистецьким рецензентом...

— Ви читали? Саловський написав рецензію! Цей хоч сам ніби якийсь малькар, а понаписував таке, що всі мистці аж за животи беруться, так сміяться з його рецензії...

— Ви чули? Соснин написав рецензію! Що ж він має спільногого з мистецтвом? Та ж він так визнається на мистецтві, як вовк на звіздах...

— Ви чули? Нежевський написав рецензію! Вже й той претиться до мистецтва! Та ж він не доріс, щоб рецензії писати...

.....

А яку вартість мають ті дві, чи три рецензії, що їх сам Вселіпшезнайко написав — питаете? Ну, що ж,

рецензії, як рецензії. Нічого там геніяльного, як він сам про них думає, немає.

Та з тими його рецензіями великий клопіт мають його знайомі. Як тільки яку напише, то носиться з нею, як курка з яйцем, і всім хвалиться. Ловить знайомих на вулиці чи в ресторані, і мучить:

— Послухайте мою нову рецензію, — і кожному з рукопису читає.

А як уже десь надрукують його рецензію — то на зіраксі розмножує і всім знайомим до рук пхає:

— Читайте мою найновішу рецензію! ..

Та дуже частенько буває, що редакції не хочуть тих його рецензій друкувати — і тоді він знову сердиться на редакторів:

— От, ідіоти редактори! Я посилаю їм мої чудові рецензії, а вони не хочуть їх друкувати, бо не визнаються на мистецтві... .

От такий-то він, наш еміграційний Вселіпшезнайко.

КОЛИСЬ І СЬОГОДНІ

Іхав козак колись верхи на кобилі —
Рижій, карій, гнідій, може й білій.
А кобилка боком вигравала,
Бігла рівно риссю, підстрибала.
Тримавсь козак сильно за гнуздечку,
Щоб кобила не скинула з сіделечка ...
Козаченька і кобили нема нині,
Зате жінка часто їздить на мужчині.
Везе жінку чоловік, опустивши вуха,
Що вона йому лиш скаже, а він слуха.
І керує ним, як хоче, без гнуздечки,
І не фирмне він, не скине з сіделечка.

Панько Незабудько

С М I X I В Д А Ч А

Вдачу людини пізнати теж по усміху. Кажуть, що спосіб сміху людини від 18-го року життя вже не зміняється.

Найкращий є той сміх, при якому з'являється усмішка лиця й видно радість в очах. Люди, що так сміються, заслуговують на довір'я. Вони є щирі, симпатичні і з'єднують собі приятелів.

Люди, що сміються горлом і яких лице при сміху майже не міняється — це хитруни, обережні і вибагливі.

Люди, що не показують назверх свого сміху, а сміються «в середині», і при тому потрясають раменами, мають добру вдачу. Це добрі мужі і батьки. Пам'ятайте про це дівчата і вдовиці!

Люди, що сміються без усмішки на лиці, і при сміху держать уста сильно затиснені, мають тверде серце і є жорстокі. Отже, остерожно з такими!

Люди, що сміються крикливо і голосно, не мають твердого характеру і є слабої волі. На них не можна полягати чи вірити ім.

Люди, що рідко сміються, а коли сміються, то природно з веселим лицем — є статочні, достовірні, щирі, розумні, великудущні і доброго характеру.

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗШИТКІВ

Вона хотіла сказати якесь слово, але отворилися двері і замкнули їй уста.

Давніше жінки носили такі довгі сукні, що зад волочився по землі.

Київ — дуже гарне місто, а спеціально на весні і на кольоворових фотографіях.

Академію відкрив сторож будинку, потягнувши за шнурок куртину.

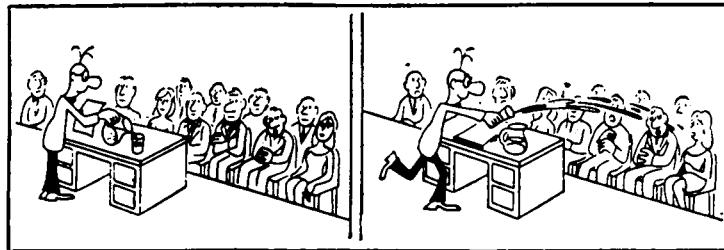
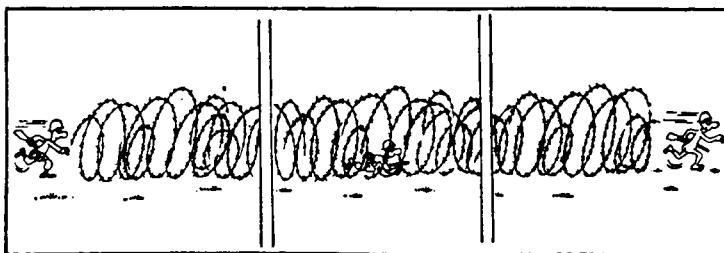
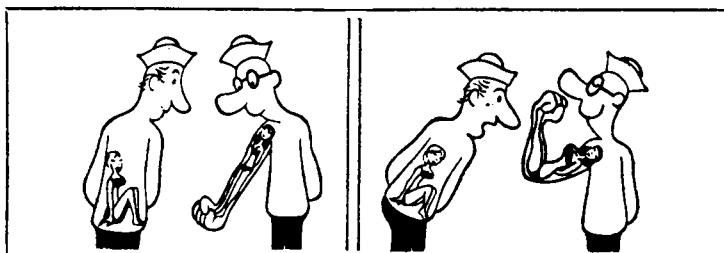
ЯК ЩЕ ДОВГО ...

— Як ще довго буде тривати жидівсько-арабська війна?

— Аж в Ізраїлі буде стільки жидів з СССР, що Советський Союз піде визволяти своїх громадян з капіталістичної неволі ...

.....

Життя Селепка в ілюстраціях:

ПРОБЛЕМА ЗАРПЛАТИ

Телефоністка просить у директора підвишку зарплати. Директор каже:

— Панно Ніно, ви одержуєте в нас шістсот доларів, тобто, так само, як містер Шульц, що має семеро дітей.

Урядничка хвилину помовчавши, відповіла:

— Пане директоре, я думаю, що ви платите за працю в бюрі.

ОПРАВДАННЯ

Сеньйор Микита замовляє у кравця убрання. Той узяв міру й каже, що вбрання буде готове за два місяці.

— Як-то? — дивується Микита. — Бог сотворив увесь світ за шість днів, а ви одне вбрання робитимете аж два місяці?

— Так, — відповів кравець, — але ви подивітесь на світ, а потім подивитесь на мое убрання, і побачите, що не варта з роботою спішитися.

ВОЕННА «ЗДОБИЧ»

Це було під час минулої світової війни.

Один француз хвалився, що має сестру велику патріотку, яка страшенно ненавидить німців.

— Наспавді?

— А так. Вона роззброїла німецького вояка.

— Ну, це не проста справа. Розповідж.

— До нас прийшли німці. Я підслухав, як один німець говорив до моєї сестри: «один поцілунок, дам свою шапку», а потім, далі: «за два поцілунки — пояс», «за три — набійниці»...

— Ну, і як це скінчилося? — хтось запитав.

— А так, що я прийшов другого дня додому, то сестра мала комплетний німецький уніформ з револьвером і набійницями.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО РЕДАКТОРА «МІТЛІ»

Я досить довго не писав,
Та, оперіщений мітлою,
Відчув себе самим собою
І перестав ловити «гав» ...

Чому мітлу не взято в лапки,
А після «гав» ростуть три крапки? —
Хай скаже Юлько Середяк.
Бо він листа такого вшкварив,
Що я крутивсь, як пес в кошарі,
І не очунаю ніяк.

Проте, я зовсім не сердитий,
Хоч розторощений, розбитий,
Ногами дригаю й пишу ...
Є рація в тому листові,
(Це зрозуміє й безголовий)
Як користь в зливному дощу.

Отож, Іван Евентуальний
Попав у смуток, ще й скандалний,
І уявив, що він не він ...
Мовляв, бракує в нього теми,
І всі проблеми — не проблеми,
І світ в цілому — сучий син ...

Життя ж, як і раніше, — гарне,
Звичайно, іноді вульгарне,
Та все є наслідком причин.
Коли ж усунемо причину,
Не треба лізти в домовину,
Радій, танцюй, пий віскі й джін!

Ось незабаром будуть святки!
Почнуться гости і колядки,
Земля здригнеться від промов.
Усе коротші стануть ночі,
Десь залунає сміх дівочий,
Весни діждемося ми знов.

І заспіваєм «Ой, у лузі»,
Зложивши рученьки на пузі,
Та станем думати і гадать
Про те, наприклад, чи у Гонти
Було від нас багатше конто,
І як нам хату малювать.

У білий чи рожевий колір,
Який килим покласти долі,
Чи дать доляра на сиріт,
А чи нехай сирітський рід
Рятує сам себе, як може.
— Пошли їм щастя, миливі Боже,
І не забудь, що наш бариш
П'ять тисяч в рік складає лиш.

Багато доброго є в світі,
І наші критики сердиті
Даремно чорну фарбу ллють.
Згадаймо предків-запорожців,
Які бика топили в ложці
І сміхом проганяли лютъ.

Згадаймо нашу милу вдачу
Ані холодну, ні гарячу,
І догори тримаймо хвіст.
Оце і буде особиста
Правдива, щиросердна, чиста
Вся відповідь на Юльків лист.

Іван Евентуальний

Д У М К И І Н Ш И Х

Важко уявити собі ким міг би стати осел, коли б не був
таким упертим.
Критик — це людина, яка своїм пером дає одним заштрихи
творчих вітамін, а іншим — заштрихи для розбурхан-
ня нервів.
Реклама — це завіса, яка заслонює справжній стан речей.

Д-р Аполінарій Шило
(член Академії вчених)

**ЧОМУ БУЗЬОК СТОЇТЬ
НА ОДНІЙ НОЗІ?**
(Наукова розвідка).

На це питання відповідали колись коротко: бо якби піdnіс ще й другу ногу, то би впав! Це правда, але в дійсності справа виглядає зовсім інакше, без сміху, а поважно.

Від багатьох літ (ще на Рідних Землях!) досліджував я на луках і сіножатах над Дністром життя бузьків. Мене, власне, зацікавив найбільше не шлях їхнього лету в теплі краї, але підготовка до того лету. Бузьок, як відомо, не приготовляє для своєї подорожі ніяких валізок, як це роблять перед летом люди, але він мусить приготувати себе, свої крила і м'язи свого тіла для важкої і небезпечної подорожі. Отут і розпочинається загадка, чому бузьок стоїть на одній нозі.

Досліджуючи життя бузьків перед відлетом, я дійшов до наукового висновку, що стоянка бузьків на одній нозі, це ніяка забава, а самоконтроль. Бузьок, що протягом літа забагато халасував жаб, вужів і ящірок, набрав на себе більшої ваги, а тим самим не може довго втриматись на одній нозі. Я по довгих трудах злож-

вив кількох бузьків, одних підгодував більше, а інших менче, і тоді узnav, що пересичені бузьки стояли на одній нозі кілька хвилин, а виголоднілі-сухі — по півгодини й більше. Самоконтроля в природі наказує такому пересиченому бузькові перейти «на дієту», бо інакше він не надається для лету. І от такий перегодований бузьок стоїть на одній нозі стільки днів, аж поки вага його тіла стане на тій мірі, яка дозволяє відважніше звести крила до лету. Отже, бузьок, що стоїть на одній нозі, приготовляючись до лету, розподіляє сили своїх м'язів у відповідному відношенні до ваги тіла, і коли його пташачий інстинкт відчує, що наступило зрівноваження того відношення, тоді бузьок вдоволено підтягає вгору шийку, перевертає голову дозаду, і починає своє клекотання — знак, що вже має запевнену «візу» в чужу країну.

Буває, що інколи бузьок має замало сили волі й не примусить себе до діети (коли протягом літа голодував, то діета не потрібна!) то очевидна річ, він, маючи тягар тіла, довго не полетить, виб'ється із сил, і подорозі «крилонька зітре», тобто, поминаючи поетичний патос, булькне в море на вічні віки.

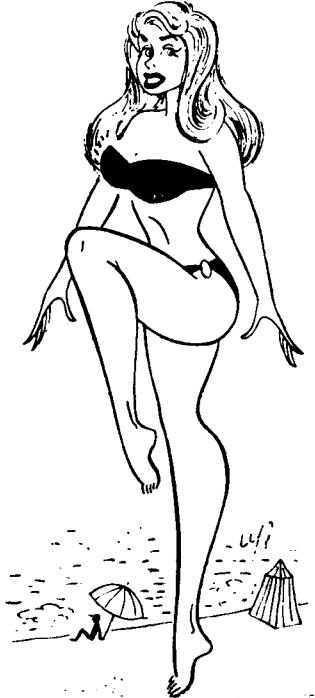
Як відомо нам із багатьох інших випадків, природа сама собі регулює ряд важливих проблем, і в випадку підготовки бузьків для довгого лету, більш як певне, що, стоючи на одній нозі, бузьок відчуває, що він перед великим іспитом своїх м'язів і крил. Я теж зауважив, і це можу підтвердити своїми науковими дослідами, що бузьки, стоячи на одній нозі, переважно сумні й заклопотані. Вони здають собі справу з того, що, може, не прийдеться їм повернутись у ті любими сторони, де стільки жаб, калабань і сіножатей.

Від природи взяла вже людина чимало таємниць і приноровила їх до свого модерного життя. От чому б то не запровадити — як діету для товстих і перетовстілих людей — стоянку на одній нозі. Не витримаєш стояти приписану скількість хвилин чи годин, іж менше, аж зможеш виконати лікарський припис. Це, гадаю, дало б чимало позитивних наслідків. А то, інко-

ли, людина так нажила собі сальця, що й не може ногу по землі рушити, не то щоб стояти на одній нозі, та ще й не хоче придергуватись діети... Тож моя щира порада для всіх перетовщених пань і панів: не мусите ходити по лікарях і витрачати гроші, щоб трохи втратити на вазі. Кожного дня

ранком і перед спанням станьте на одній нозі. Побачите самі, що чим довше потрапите втриматись на стоянці, тим менше матимете кілограмів на своєму «конті». От подивіться хоча б на будь котру танцюристку, що ходить на кінчиках пальців. Чи котра з них товста? Чи треба йти їй до лікаря за діетою? Її пальчики — це ніби нога в бузька, й вони контролюють вагу її фігури. Або погляньте на цю, ось, панянку, що представлена побіч. Стояти на одній нозі на морському піску це ще гірше, ніж стояти бузькові на одній нозі перед відлетом за море. Можливо, що й панянка вибирається в якусь заморську подорож, і не хоче переван тажувати літака своїми злиш німи кілограмами, то й із за- взяттям наслідує бузька. А чому б і вам не спробувати — коли будете на морсько- му пляжу — трохи постояти на одній нозі...

Мій науковий висновок на підставі солідних дослідів такий: Страшмо не лише неповнолітніх дівчат бузьками, але й учімось від них задержати закономірність між нашою силою і тілом, а користь із того може колись буде ще більша, ніж із відомої лікарсько-наукової тези, яка твердить, що «сміх — це здоров'я».

ПОЩО ПИТАТИ?

Одна жінка хоче купити папугу. Заходить до крамниці з птахами, і сподобала собі одну.

— Сто долярів, — цінить купець.

— Чому так багато? — каже пані.

— Бо вона говорить по-англійському і по-французькому, — каже купець.

З метою обнизити ціну, пані питає:

— А по-жидівському теж говорить?

Купець, показуючи на дзюб папуги, відповів:

— Пані, бачите такий ніс, і ще питаете!

**
*

КОЖНОМУ СВІЙ КЛОПІТ ...

У лічниці, на відділі для новонароджених, в ждальні, чоловіки тих жінок, що є зараз в породільні, нервуються. Один з них, прикурюючи цигарку, каже:

— Порід прийшов раніш, як я сподіався, і знівчив мені вакації.

— Що вам, — відповів другий, — це ще нічого, а от мені цей шпиталь знівечив медовий місяць.

**
*

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між оленем а невірною жінкою?

— Чи я знаю ...

— Така, що олень носить свої роги сам, а невірна жінка дає їх носити своєму чоловікові ...

**
*

ПРИВИЧКА

— Хто це там так говорить за стіною?

— То мій субльокатор. Фризієр. Він якраз тепер голиться.

— Але чому так багато говорить?

— Бо хоче себе намовити ще й на миття голови.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

Двоє польських жидів зустрілися на вулиці й розмовляють про щоденні турботи:

— Пане Розенбавм, скажіть, хто міг би зробити щось таке, щоб у Польщі було краще?

— Ви мене питаете, пане Гольдфарб? На це відповісти міг би хіба що Айнштайн! Та що це я кажу — Айнштайн! Цвайштайн! Ні! Драйштайн!

(»Культура«, Париж)

— Гадаю, синку, що цей подарунок принесе вам спокій в хату.

ДОБА МАТРІЯРХАТУ

Живемо не лише в добі космічній, гіпніко-патлаттій, ліберальний, але й також в добі матріярхальній. Модерна жінка систематично відвоює собі від мужчини чільні місця не лише в політичному, громадсько-суспільному, але й у церковному житті. На американському континенті, от хоч би й у ЗСА, вона стоїть уже на чолі політичних партій, часто є адвокатом, суддею, генералом у війську. Вже всі знаки на небі й на землі вказують, що незабаром будемо бачити жінку в усіх родах американських збройних сил, а й навіть на пості президента країни. Але того ще мало їй. Вона встановила тут навіть гегемонію над чоловіком і часто ви стрічаєтесь із фактами, що чоловік, хоч й номінально числиться головою родини, фактично цю родинну функцію відступив жінці, яка часто, використовуючи місцеві закони, встановляє над ним жорстоку диктатуру. Скаже вам жінка, наприклад, «шарап», тобто, заткнися, то затикайтесь чимскоріш, бо ще налихо по-кличе полісмена і тоді дуже легко можна дістатись «у комірне» до «Іванової хати». Справа в цьому випадку мається цілком аналогічно як було колись в Італії, де головою держави номінально був король Віктор Емануель, але державою (і королем також) фактично керував Муссоліні.

Не лише в Америці, чи Канаді жінка добилася таких високих постів. Ось візьміть, наприклад, моторну, мудру й милу королеву Великобрітанії Єлизавету. Не одного короля вона в куток загнала б. Або візьмімо Індію. Якого боєвого прем'єра має вона в особі мадам Індіри Неру. Президентові Пакістану, генералові, дала такого ляпаса, що бідачисько аж полетів зі свого

президентського крісла. Або візьмімо Голду Маєр. Та з неї прем'єр, хоч куди! Неодному прем'єрові вчитись у неї, як правити державою.

У нас, українців, на протязі нашої довгої історії, жінка, як ніде інде, відігравала важливу роль і в політиці, і в суспільно-громадському та культурному житті, і навіть на найвищому щаблі державної драбини. Ось хочби й наша княгиня Ольга. Яка це мудра і славна володарка була! Вона й по сьогодні не лише взірцем є для всіх жінок, але й прикладом для всіх чоловіків. А Леся Українка? Своїм могутнім словом за чотирьох генералів, як не більше, упоралась. А наша Настя Скоропадська, яку малюють у шапці свого чоловіка, гетьмана Івана, то, мабуть, чи не предтечею була усіх тих жінок, які залюбки проявляють над чоловіками свою гегемонську владу. А скільки наших жінок стали славними письменницями, поетесами, художницями, науковцями, суспільно - громадськими і політичними діячками. А скільки знаних і незнаних героїнь було під час Визвольних Змагань 1917—21 рр. та в Українській Повстанській Армії, які разом з чоловіками, рам'я об рам'я, йшли здобувати країну долю для рідного народу? Їх — когорти. А й в родинному житті жінка в нас відігравала ролю найчастіше на рівні з чоловіком.

Думаю, що шановна наша письменниця Докія Гуменна передала трохи куті меду, пищучи про поневолення нашої жінки чоловіком. Були, правда, у нас випадки, коли чоловік п'янича, чи, просто, злока бив жінку за будь що. Але й були також часті випадки, що й жінки давали чоловікам, нівроку, на горішки. А їх, мабуть, чи не було більше від перших. Хоч правда, в Галичині співали колись про недолю жінки, яка вийшла заміж за п'яницю, що

«Він ніц не робить, тільки п'є.
Прийде додому, додому прийде,
Прийде додому, мене б'є...»

але й на Східній Україні, Волині, Поліссі та Холмщині

співалось щось цілком протилежне. От хоч би, на-
приклад:

«Била жінка мужика
За чуприну взявші,
А він взяв їй уклонився
Шапочку ізнявши».

В нашому селі, десь на початку тридцятих років
був такий випадок: Жило собі старше подружжя. Він
називався Миколай, але тому, що був маленького рос-

— Це єдиний ключ, що я ним могла відчинити авто.

ту, його називали Миколайко. Це був добрий, мовчазний чоловічок. Натомість жінка його, Марія, яку кликали Марися, була висока на зрост, як драбина, худоща, як тичка, а злюща така, що не дай Бог чимось пропинитись перед нею!

Бідний Миколайко переживав справжню супружну неволю. Діставалось йому від жінки часто, як то кажуть, «на горішки». Не лише, що лаяла його за будь що, а й ляпас часто йому перепадав. Підсміхались собі дядьки з нього і глузували. Бідний Миколайко натерпівся подвійно: і від жінки, і від дядьків.

Одної суботи вечором походились дядьки до кооперативи на балачку. Прийшов і Миколайко. Десять взялась пляшка горілки. Випили, закусили. Почастували й Миколайка добре та так, що підпоїли. Тоді давай його «накручувати», мовляв, як так, ти чоловік і баби боїшся? «Накрутили» його так, що той набрався такого воєнного запалу, що заявив, що піде зараз додому і поб'є жінку. Пішов, а за ним чимала група сільських чудасіїв.

Миколайко подався до хати, а дядьки — поставали попід вікна. Увійшовши до хати, Миколайко взяв столик, виліз на нього і щось сказав жінці. Та підійшла, не сподіваючись лиха, близько до нього, а тоді він несподівано вискочив їй на плечі, схватив за горло, повалив на землю і давай бити. Бив так, наче хотів віддати всі її побої за одним разом. Дядьки, бачучи що не переливки, вскочили до хати і врятували Марисю. Він того часу вона більше його не чіпала. Помогло.

Таких чи подібних випадків було в селі більше. Пригадую собі цілком добре, що в нашому селі лише один чоловік бив часто жінку, але й це був поляк-осадник. Натомість аж вісім жінок надмірно проявляли свою диктаторську владу над чоловіками. То ж, як бачимо, пані Докія цілком не об'ективно підійшла до справи, коли твердила, що українські жінки терпіли знушення від чоловіків. Було й навпаки, і то далеко частіше. Але це були лише випадки, а не загальне

явище. В основі жінка була в нас завжди нарівні з чоловіком. І то не лише в родинному житті, але, як уже сказано, в державному, політичному, громадському і т. д. житті.

Так є й сьогодні. Ось, для прикладу, візьмімо нашу пані Славу. Славна жінка, хай сто років нам живе! Дає собі в політиці раду краще може за неодного нашого чоловіка-політика. Вірний і послідовний співбурсаць свого подруга. Ворогам не попускає ніколи, завдає їм чосу, аж у носі їм крутить. А ось, до своїх противників — вельми вирозуміла й толерантна. Скільки і як різношерсті наші «демократи» її не паплюжать, а вона мовчить, плазом пускає. Справжній жіночий джентлмен!

Або шановна Маруся Бек. Радний з неї був го-го! Не одному мужчині приклад незаперечний.

Беручи до уваги наше зрізничковане політичне і громадське життя і не бачучи змін на краще під кермою чоловіків, я прийшов до переконання, що єдиний вихід з кризи — заміна чоловіків жінками в нашему політичному і громадському житті. Ось, як не вірите, пригляньтеся добре, яка благодать і співгармонія у Світовому Союзі Українських Жінок. Тому й пропоную таку зміну негайно. Ось бачите, багато хоче, щоб Маруся Бек була головою УККА. Хай буде. Не думаю, щоб вона на тому пості була гіршою від радної двомільйонового міста.

Коли б уже в УККА запанував матріархат, тоді й у СКВУ треба було б жінку обрати президентом. На мою думку, на цей пост найкраще підходять дві кандидатури в особах наших сеньйорок організованого жіночого життя — пань Олени Лотоцької та Ірини Павликівської.

На президента УНР в екзилі найкраще надавалась би Мілена Рудницька, коли б так зменшити трошечки її темперамент. В противному випадку сумнівно, чи така заміна помогла б.

Панаса Феденка вже давно пора в Соціалістичній партії також замінити жінкою. Найкраще на той пост,

гадаємо, підходить пані Марголіна, а в УРДП ривалітет Гришко-Степаненко замінити б панею Любою Дражевською.

В ЗП УГВР обов'язково треба прочистити атмосферу і на місце Миколи Лебедя призначити жінку, і то ніяку іншу, а пані Дарію Ребет.

Треба заміни і в УНДО, але, на жаль, трудно підобрести жінку серед того нашого вимираючого політичного племені.

Коли б наступила така зміна, може б дійсно тоді прийшло до єдності, а як ні, то бодай до більшого вирозуміння між нашими партіями та угрупуваннями. В найгіршому випадку, коли б не змінилось на краще, гірше не було б напевно.

Китайський подарунок для кремлівських герштів...

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, ОПАМ'ЯТАЙТЕСЯ!

Для чого їм треба єднатись?
Щоб жити у важких, злиднях, в ярмі?
Ім краще раніш спам'ятатись
Й не гинуть в московській тюрмі.

Те гасло «єднайтесь» — фальшиве —
Московська нагла брехня.
Хто хоче на волі бути живий,
Не в ніч хай іде, а до дня.

Боролись трудящи за волю,
За землю й життя без панів.
Здобули ж нещасну долю,
І гинуть без хліба й штанів ...

Де є ще пани-господарі —
Там воля й свободне життя:
Живутъ, як пани, пролетари,
Не те, що в Москві, як сміття.

Для чого ж тоді їм єднатись?
Щоб світ ввесь взяли москалі?
Без волі й держави остатись
І гнить передчасно в землі?

Таку «волю» мають на сході
Усі, що «єдналися» колись.
Тепер вони гинуть в роботі,
І в злиднях, як хмелем, сплелись.

Хто вільний, скоріш спам'ятайтеся!
Бо «раю» в советів нема.
Своєї ви волі тримайтесь,
Советська ж Росія — тюрма!

24. VI. 1973.

Лев Пилипенко.

У СТРАХА ВЕЛИКІ ОЧІ ...

Летять бузьки з породільного будинку до різних дільниць міста. Нараз провідник тої «експедиції» бачить, що один бузьок з дитиною у пеленках присів на хату, де мешкає панна.

— Гей, що ти робиш?! — гукає з висоти.

— Я тільки так, щоб настрашити, — відповів збиточний бузьок, і підвівся до дальншого лету.

tp

ДО+

Гм... Певне камінчик мав атомову енергію...

ЄДИНИЙ РЯТУНОК

Молодий жид, що прибув з ССР до Ізраїля, боїться йти до війська. Радиться свого старого приятеля, що йому робити.

— Ти вирви собі кілька передніх зубів, і побачиш, що тебе не асентерують.

Молодець послухав поради старого жида, іdentist вирвав йому пару зубів. І такий обеззублений став він на військовий перегляд. Там лікарі його оглянули, щось записали й казали йти додому.

Після того молодий жид зустрічає старого приятеля, і той каже:

— Ну, бачу, що ти послухав моєї ради. І що, звільнини з війська?

— Звільнини ...

— А бачиш, я казав ...

— Так, але звільнини через блятфус.

**

ПРИЧИНА СМУТКУ

— Ти чого такий сумний?

— Уяви собі: чотири дні тому пішла моя дружина купити газету й дотепер не прийшла. Розумієш?!

— Чому ні, розумію. Чотири дні без газети...

**

НЕ ВСЕ МИНАЄ ...

Чоловік на підпитку зустрічає в парку дівчину, що не грішить красою, і каже:

— Дівчинко, чому ж тебе твоя мама народила такою поганою?

Обурена дівчина зареагувала:

— А ти що, п'яница, і більш нічого!

— Так, але це в мене проходить ...

★

ЯК ХОЧЕ — ВСЕ ЗМОЖЕ

СУДДЯ: — Як ви могли обікрасти свого брата?

ЗЛОДІЙ: Пане суддя! Як чоловік схоче, то все зможе!

ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Ох, якби ви тільки знали,
Як бідують в нас журнали!
Люблять всі критикувати,
Не плативши передплати,
Так що деякі журнали
З недокрів'я повмирали ...

Може б мали шанси,
Якби не фінанси ...

Кожен просить, як жебрак:
«Дайте, дайте хоч п'ятак!»

Ледве ноги двига
«УКРАЇНСЬКА КНИГА» ...

А покійник — «КИЇВ»
Людям очі вий,

Та не стали до підмоги,
А взяли його на роги ...

А «СВІТАННЯ» теж світало,
Та й світити перестало.
Та тривожитися зайво:
Світить ще «ПІВНІЧНЕ СЯЙВО»!
От без нього, певна річ,
В нас була би чорна ніч:
Про Жученків княжу славу
Хто б нам дав якусь уяву?!

«ОВИДУ» не видно ...
Рідко-своєрідно
Він виходить в ріжні дати,
Треба довго-довго ждати ...

Всюди в нас мажорні співи:
Академії та зриви,

«Ще не вмерла», «Ще не вмер»...
(Не тепер, так у четвер,
Не в четвер, так у вівторок...)

«УКРАЇНСЬКИЙ» наш «ІСТОРИК»
З підсоветським конкурує,
Нам підвалини мурує.

Хай сумує рак в печері!
Є в нас радости причина:
Є у нас, хоч на папері,
«САМОСТІЙНА УКРАЇНА».

I «КОЗАЦТВО» в повній славі —
Сотні сотень величаві,
Теж існують (на папері
I в промовах при вечері...)

Навкруги кипить робота.
Придивіться, як охота:
«МІТЛА» замітає,
«ЛІС» хвостом махає,
I гуде «ГУЦУЛЯ»,
Наче бджоли з улія.

Із рипливого кріселка
Редагується «ВЕСЕЛКА»
Й повторяє дітворі:
«Будьте чемні, як стари!»
(Научання ці даремні,
Bo й стари тепер нечемні).

Хоч без юности ознак,
Добречується «ЮНАК»,
I літають по кімнаті
Сторінки й листки «КРИЛАТИ».

Чим вражаютъ «НОВІ ДНІ»?
Хоч би тим, що лиши одні
Знають світові секрети.
A від кого?

Від Секлети.

Ще згадати варт, при слові,
На зовсім міцній основі
Плачена «СУЧАСНІСТЬ»,
«Модерністів» власність,
Де, шляхом автореклями,
Робиться шедевр із плями.

«НАШЕ» радісне «ЖИТТЯ»
Все жіноцтво просвіщає:
Що є борщ, а що кутя,
В чім є смак, а в чім немає...

І як вічний первоцвіт,
Все цвіте «ЖІНОЧИЙ СВІТ».
Бо жіночі ніжні руці
Успіх мають навіть в друці,
Радимо редакторам
Вчитись бізнесу у дам.

Квітослава Переквітла

РІЗНИЦЯ

- Яка різниця між королем а президентом?
— Така, що король є сином свого батька, а президент — ні.

* * *

ДОВЖНИЙ РЕВАНІШ

- Фед'ко прийшов з похорону додому. Був дуже по-денервований. Дружина питает:
- Федю, чому ж ти такий зденервований? Хтось тебе напастував?
- Ні.
- То, може, хтось що злого наговорив?
- Також ні.
- То що ж таке трапилось?
- Подумай собі, Гриць уже запрошує мене на похорон третьої своєї жінки, а я йому ще ні разу не зреваншувався.

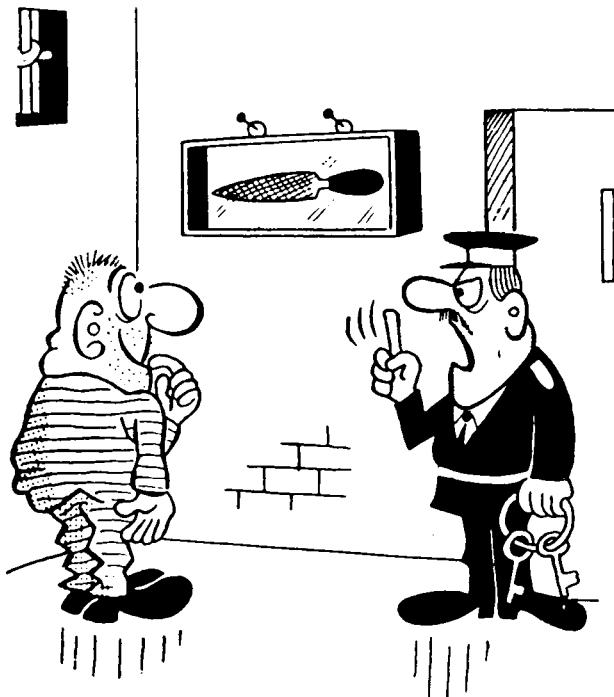
РУХОМІЙ ГОТЕЛЬ

П'яний покликав таксівку й каже завезти себе до готелю. Ідуть так деякий час, і враз шофер зауважив, що п'яний вже майже розібрався до спання.

— Пане, — каже шофер, — ми ще не приїхали до готелю, а ви вже розбираєтесь!

— Чому ж ви мені цього раніше не сказали! Я ж перед хвилиною виставив за двері свої черевики.

.....

— Пам'ятай, уживати тільки в наглих випадках!

Іван Евентуальний

А У К Щ І О Н

В Ленінграді було оголошено випродаж 800 надгробних плит і пам'ятників.
(З газет).

Советська влада дуже економна. Вона буквально дрижить над кожним колоском (згадайте урядову постанову від 7-го серпня 1932 року), над кожним шматочком кам'яного вугілля, навіть над засохлим деревом у лісі. Бо ж це — народне добро й не можна його розтринькувати.

Те, що міліярди йдуть на допомогу Кубі, Північному В'єтнамові й іншим соціалістично-братнім країнам — дрібниця, без цього обійтись не можна, та й хто б то рахувався з міліярдами, коли йдеться про все-світню революцію, про встановлення советської влади на всьому земному гльобі.

А ось внутрішні ресурси треба берегти. Советські туристи, спостерігаючи в Америці автокладовища, жахаються. Диви, мовляв, яке багатство гине даремно. У нас би жодне авто не потрапило на смітник, пішло б на переплавку, на залізо, а з того заліза скільки можна зробити корисних для народу речей, наприклад, танків, кулеметів, автоматів. Дурні американці, їй-бо, дурні!

Отож, аби нічого не пропадало, в Ленінграді було оголошено випродаж надгробних пам'ятників. Вони виявилися зовсім зайвими, бож певна дільниця кладовища відійшла під якесь будівництво, й подумайте самі, куди подіти цінний метал і не менш цінний мармур?

Можливо, аукціон не відбувся, бо проти цього не-бувалого в історії людства випродажу запротестували советські гуманісти, але ж ми уявляємо собі в такому, приблизно, порядку:

Голова міськради, чи його заступник стоять на підвищенні, серед звалених пам'ятників. і закликають:

— А-ну ж, громадяни, навались! Дешево, зовсім дешево! Ось плита з могили графів Толстих. Хіба це не цінність? А коштує всього 150 рублів. Ось надгробок Римських-Корсакових. Знаєте такого славного композитора? Теж 150 рублів. Для українців рекомендуємо надгробок їхнього земляка, Гулака-Артемовського, віддаємо майже даром, за 100 рублів. Надгробки князя Кропоткина і музикального критика Солертинського — по 50 рублів. Навались!

— А що ж із ними, з тими надгробками, робити? — запитає хтось із присутніх.

— Як що? Плиту можна використати замість стола, а мармуровий пам'ятник, як прикрасу в кімнаті. Можна покласти й на своїй могилі. Ось, наприклад, ви називаєтесь Іванов, або Осирнов, помрете під цим загальнорозповсюдженім прізвищем, і ніхто не зверне на це уваги. Коли ж на могилі лежатиме плита з написом «Граф Толстой», кожний мимоволі зупиниться, а може, й квіти покладе в знак пошани.

Таки советська влада не в тім'я бита. Жодна річ не мусить у неї пропасти задарма. А те, що деякі слиняві інтелігентики обурюються з аукціону, мовляв, продаж пам'ятників — зневага померлих, нічого не значить. Яка там зневага? Просто, раціональне використання колись приватного, а тепер соціалістичного майна.

МОІ БУР'ЯНИ

(Співається на мотив «Мої ясени»).

В дитинстві далекім, як сонце весни,
Ховавсь я від батька в густі бур'яни.
Мої бур'яни, мої бур'яни,
Залишені друзі моєї весни,
О, друзі моєї весни ...

Для мирних розмов і палкої війни
Притулок давали мені бур'яни.
Мої бур'яни, мої бур'яни,
Залишені друзі моєї весни,
О, друзі моєї весни ...

Я в Азії вчився, в Європі женивсь,
На другій півкулі тепер опинивсь.
Проте бур'яни, мої бур'яни
Лишились у серці, як символ весни,
Як символ моєї весни ...

І хоч посивів я в далеких краях,
А серце і досі сидить в бур'янах ...
Мої бур'яни, мої бур'яни,
Ви друзі незмінні моєї весни,
Ви символ моєї весни ...

Акакій Макака

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗШИТКІВ

Щоб бути здоровим, треба їсти лише чисті бактерії.

— — — —
Хоч він був низького росту, але за те мав високу гарячку.

— — — —
Вечером у корчах співав жайворонок так гарно, що ми думали, що це соловейко.

ДАЛЕКОВИД І ПОЛІТИКА

Зустрілися двоє німців — правих поглядів і лівих. Розмова зійшла про далековид. Німець правих поглядів хвалить німецьку продукцію, лівих — московську.

— Недавно купив я собі далековид «Москва». Кажу тобі, чудовий!

— Ти помиляєшся, Фріц! Уесь світ знає, що німецькі далековиди куди кращі.

Знайомі розійшлися, а за пару днів знову зустрілися.

— Бачиш, Франц, я тобі казав, що московські далековиди найкращі! Вчора я бачив через свою «Москву» як ти у своїй кімнаті мав любовну розмову із своєю жінкою.

— Бачиш, Фріц, я ж уже тобі казав, що найліпші далековиди — німецькі. Коли б ти був дивився через німецький далековид, був би побачив, що це була не моя жінка, а твоя!

**

ХОЧЕ БАЧИТИ ...

Два п'яних зайшли в зоологічний сад і затримались біля клітки з левом. Коли так приглядались, нараз лев роз'явив пащу й почав ревіти.

— Ходім геть! — каже один, настрашений.

— Ти що, п'яний? — відповів другий. — Хочу бачити як піде далі фільм.

**

ДОВІДАВСЯ

До робітні одного нашого скульптора зайшов його друг і оглядає виготовлені праці. Нараз зупинився перед різьбою козака і каже:

— Чому ж ти вирізьбив його в такій дивній позі?

— З цією різьбою ціла історія; я мав виготовити різьбу «Козак на коні», але коли вже козак був готовий, замовник помер, а родина не мала на коня грошей.

ПОМИШАННЯ

В історії людства не раз траплялися і трапляються тепер різнородні помішання. Як відомо нам з Біблії, Господь Бог, щоб прикоротити пиху будівничим Вавилонської вежі, помішав їм язики.

Під сучасну пору існує велике помішання умів у модерному Вавилоні — в Об'єднаних Націях. В міжнародній політиці існує помішання понять. В останніх роках настутило помішання мод серед молоді і сьогодні часто трудно вгадати, котре з молодої пари хлопець, а хто дівчина, бо більшість ходить довго-простоволоса, в однакових облізлих штанах «джінах» з кольоровими латками, хіба що молодець запустив собі вуси та довгу бороду.

З таких помішань лише клопіт та біда для людства. З «ававилонського» помішання язиків найбільшу біду маемо ми, українські емігранти, а в першій мірі ті, що часто міняють країни замешкання, бо ціле життя приходиться вивчати чужі мови і до смерти як слід ні одної не можна вивчити.

З помішання умів в Об'єднаних Націях найбільший клопіт має Америка, бо мусить ООН вдержувати майже своїм коштом, а голосу більшого від першої ліпшої Альбанії чи Уганди не має, та ще й в добавок ООН є тим полем, на якому перший ліпший політичний аферист пописується оклеветуванням і очорнюванням не кого іншого, а лише Америку.

Від політичних помішань мають подвійний клопіт поневолені червоною Москвою народи, бо вони падають жертвою безсовісних сильних світу цього та ще й у себе, в хаті, мають повно неполадків і нерозберих.

А від помішання мод може трапитись неприєм-

ність кожному індивідуально, як трапилося моєму приятелеві Олексі, а згодом й мені.

Якось раз Олекса заїхав був у середмістя. На одній вулиці побачив він вільне місце для паркування автомашини.

«Ну й добре, — подумав він, — поставлю машину ось тут».

Якраз перед ним заїхав здоровенний хлопчисько з розпущеними по плечах патлами і зупинив свою машину так, що вліз трохи на місце, намічене Олексою. Олекса, побачивши, що тяжко буде йому примістити свого великого «бюїка», відкрив віконце і з пересердя гукнув до нефортунного автводія:

— А гей, «бастер!» Що, не можеш запаркувати машини так, щоб й іншим дати місце? А но, підійди трохи до переду!

Хлопчисько виліз з машини, повернувся до Олекси і сильним жіночим альтом крикнув до нього:

— А ти «шарап!» Не подобається тобі тут, так ідь собі до чорта далі! А мене «бастером» не називай, бо як зайду тобі, то зубів своїх не позираєш, хирляку нещасний!

Аж тоді Олекса переконався, що перед ним стоїть не хлопчисько, а здоровенна дівка, чи жінка, і то така, що навіть, коли б в Америці й не карали за стосування фізичної сили супроти жінки, він все одно «здав би без бою свої позиції», бо чорт-два поборов би такого жіночого Голіята.

З душою в п'ятках промирив «коррі» тому Геркулесові й Венері в одній особі, і поїхав далі шукати місця для свого авта.

А мені трапився такий випадок:

Іду я раз через місто, дивлюся, по хіднику з лівого боку попереду мене йде дівчина висока, струнка, довгонога, в синіх облізлих штанах «джінах», із золотими латками у формі зірок на задку, боса, в сорочині з оголеними руками й шию. Шкіра на тілі осмалена, аж чорна. Буйне чорне, кучеряве волосся хвилями стелиться по плечах. Іде розмашистим кроком, як чоловік.

«А це що за диво? — думаю собі. — Вона більш на мужчину схожа, як на жінку. — Напевне, — думаю собі дальше, — якась африканка, може з племені «масаї», а може якась «маорі» з екзотичних тихоокеанських островів? А може індіянка?...»

Здоганяю її, коли — зирк, «дівчина» повернула голову до мене, і я, на превелике мое здивування, а разом із розчаруванням, побачив вусате й бородате обличчя молодого чоловіка. Несподіванка була така раптово-

Коли дві жінки мають однакові капелюшки . . .

на, що я й не завважив, що попереду мене, на перехресті вулиць засвітилось червоне світло. Я в'їхав на поперечну вулицю і в цей момент наїхала на мене інша автомашина і вдарила мое авто у правий бік. Струснуло моїм автом, закрутило... я втратив контролю руля... і мое авто, гримнувши об вуличний стовп, стало. А мною гепнуло об двері, віддало, підкинуло і я вдарив головою об шибу фронтового вікна. В голові зашуміло і я на мить утратив притомність. Прийшовши до себе, помацав я рукою лоба, а там шишка наніала, як куряче яйце.

Виліз я з машини, виліз і мій контрагент, сердитий, аж ним трясе.

— Не машиною тобі їздити, а ослом таким, як ти! — проскрипів люто.

В його авті не сталає велика шкода — лямпу лише розбив та зігнув трохи «бампер». Але в мене — цілий бік зігнуло так, що й дверей не відкриеш, а скло з вікон обсипалось на асфальт.

Приїхала поліція, списала протокол. Моя вина. Іншуранс у мене лише на чужу машину, а на свою немає, бо авто старе і шкода на таке баражло іншуранс сплачувати.

Іншуранс покрив шкоду, але не мою. За naprawу моого авта я заплатив 250 доларів ще й двадцять доларів штрафу, що на червоне світло їхав.

Але це ще нічого в порівнянні з тим, що довелось мені пережити вдома від жінки. Коли я розказав їй ту немилу пригоду, вона мокрим рядном накинулась на мене і лаяла, як ніколи, але не за побиту автомашину, а за те, чому я на «дівчину» дивився.

— А щоб тобі повискакували твої баньки присліпкувати! — кричала люто. — Газети без окулярів не прочитає, а дівчат то бачить! Ух, рахло прокляте! Ди-хавичнику ревматичний! Ледве ногами волоче, задихається, а за чужими жінками й дівчатами ще споглядає!

О, таке то довелось мені пережити, і все це через прокляте помішання мод.

В Е Р Б О Л О З Н И К И

Є на світі окрема порода людей:
Все зідхають і в будень, і в свято ...
То невтомні творці безідейних ідей,
Верболозників група завзята.

Де поселяться — хату поставлять мерцій,
Садять верби навколо і вишні ...
Як зберуться докупи, гудуть, як хруші,
І що слово, то кажут: «Всевишній!»

У щоденнім житті їм одне на меті —
Шлють до Бога молитви і слози:
Щоби Він хоронив, від біди боронив
Їх садиби та їх верболози ...

Ця багата земля, плодовита рілля,
Що й казати, врожай тут на гроші ...
Але вдома зате зеленіше гілля —
І такі ж верболози хороши!

Споминають, який то у них був дімок,
Та які поросята, а гуси ...
І ні грім, ні вогонь цих не виб'є думок,
І не витрусять їх землетруси.

Світ на крилах злітає, як звільнений птах,
Пнеться й Африка в рівень з добою,
А вони ще плетуться на сивих волах
І мечі зберігають для бою.

Все нудьгують за редъкою, хріном, щавлем,
Споминають ворота недужі
Та криницю трухляву з кривим журавлем,
Вітряки, калабані, калюжі ...

Україна та місце її на землі?
Брови зламані знаком питання ...
Їм вареники б тільки були на столі,
Та щоб плавали в маслі й сметані.

Хтось в газеті чужій нам насипав образ —
Що не слово, плітки і погрози ...
Хай говорять! Бо все це зовсім не про нас,
Не про наші ставки й верболози!

Кличе радіо їх на імпрези й чаї —
Та до партій згубивши довір'я,
Йдуть окремо вони на наради свої,
Недалечко, на власне подвір'я.

Тут він сам собі пан, сам собі отаман:
«В своїй хаті і правда, і сила!»
При закусці і чарці не згине в віках
Верболозників нація мила!

Ганна Черінь

ДОБРА ПОРАДА ...

Групу варіятів перевозять літаком з одного міста до другого. І в літаку почали варіяти грati футбол. Рух, крики, скоки... Стюардеса успокоює, не помагає. Просить на допомогу летуна. Той пішов, щось поговорив з варіятами, показав на двері, й настав спокій.

— Що ви зробили, що їх заспокоїли? — питает стюардеса.

— Зовсім просто: я показав їм на двері літака й сказав, що вже можуть йти грati м'яч на подвір'я.

**

ПРИМІРНА РОДИНА...

— Кожний раз, коли маю дискусію з чоловіком, виганяю своїх дітей надвір.

— От тепер уже знаю, чому вони, бідні,увесь день на вулиці...

**

БОДАЙ ТЕПЕР ЗНАЄ ...

Впала грудка землі на труну покійника, і вдова почала голосити:

— Хоч важко буде мені самій, але тепер бодай зна-тиму, де ти вночі перебуваеш.

СМІЙМОСЯ БІЛЬШЕ !

Колись і я десь чув українську пісню, яка зачиналася дуже поетичними нам словами: «Я сьогодні щось дуже сумую». І коли я над цим тепер роздумую, то приходжу до того переконання, що за ті довгі роки ми зовсім не змінилися. Бо сумували ми колись і сумуємо й нині. Такий сумний ми вже народ. Сумнокраїнський, значить, сумнокраїнський. Наприклад. Святкували ми недавно якесь там ліття якоєсь там праці (комусь там) славного д-ра Міся Хляпки. З його великої знимки, що писалася на першій сторінці передової газети, навівало таким сумом, таким пригнобленням, що аж за серце сіпало: голова повисла, як на тризні, очі сумовиті, гей би до плачу зібрались, а обличчя таке страдальне, як у щойно з хреста знятого.

— І чому ви так сумуєте? — питали д-ра Хляпку. — Таж вам веселитись, ювілей святкувати.

— Ай, говоріть, говоріть, — оправдувався ювілят. — Мені здається, що я не молодію, а старіюсь. Старіюсь!

— Що вам, докторе! Ревматизм вам докучає, чи що?

— Щось гірше. Мене переслідують спогади.

Так він. А інший сказав би:

— І чому мені тут радіти? Це не наш світ. Вродиться син, і всі питаютъ: «А як мати?» Виходить донька заміж, а люди говорять: «Яка гарна молода!» Умре чоловік, а вони знову: «А скільки він їй лишив?» Ні, не мій це світ. Бо де я тут «фігурую»?

— Він певно має на це якесь вилучання, — звернувся я до о. пароха, — але чому ви, всечесні, так скривилися як середа на п'ятницю?

— Добре вам жартувати, — відповів він. — Я тіль-

ки що звінчав пару молодят, і це мною трохи потрясло. Бо молода мала на собі серпанок і я не міг до неї добре придивитися. А після вінчання жених спитав мене скільки він мені винен. «Нічого», — відповів я йому, і став уже відходити. — «Але я хочу вам якось за це віддячитися», — настоював той, і при цьому всунув мені в руку п'ятдесят центів. Тим часом молода зняла свій серпанок і я припадково глянув на неї. Мені зробилося так недобре, що я відвернувся набік і мимохітіть, з милосердя, видав женихові двадцять п'ять центів здачі.

— Пане, рятуйте мене ще раз!..

Правда, сумувати можна (як треба), але відвертатися від дійсності якось не випадає. Це так, як стукати в дупло і чекати на відлуння. Або прислухуватися до розмови двох глухих дядьків і «вийти з неї мудрим»:

— Не могли б ви мені порадити, дядьку, як зайти до «Нашої Хати»?

— Що ви кажете, куме? Я трохи глухий і не дочуваю добре.

— Ну, і збіг обставин! Я також глухий на одне вухо. Тож не могли б ви мені сказати, як зайти до «Нашої Хати»?

— Чому би ні. Ідіть просто, яких чотири бльоки, а потім скрутіть направо. А там, шостий будинок, на розі, «Наша Хата».

— Тобто, на Високій вулиці, правда?

— О, ні. Я думав, що ви сказали на Високій вулиці.

— Та я так і сказав: на Високій вулиці.

— Ну, шкода, що ви не порозуміли. Я про таку вулицю ніколи не чував.

Такі й подібні обставини нас тільки пригноблюють. А нам від пригноблення треба утікати. І розвіватали його життям, радістю, новим поглядом на світ. Беріть приклад від нашого прадорича Адама. Він знав як поставитися до справи.

— А я не знав, що Адам мав якісь там клопоти.

— Бо ви не читаете Святого Письма. Або не розумієте розібрatisя в ньому. Бо в Біблії виразно сказано, як то раз Адам і Ева проходжувалися по раю, збуваючи час на розмові. При чому Ева зненацька спітала його: «Адаме, чи ти мене кохаеш?» — «Успокійся, — відповів без надуми Адам. — Чи я маю вибір?»

Треба, значить, дивитися на світ трохи ліпшими очима. Так як ті щойно звінчані молодята.

— Грицуню, — звернулася до свого чоловіка трохи збентежена молода, увійшовши з ним до готелю, — удаваймо так, щоб люди думали, наче б то ми були вже давно одружені.

— Хай буде й так, Рузю, — відповів преспокійно молодий. — Ну, то бери ці валізи і таскай їх нагору.

От вам погляд на світ! Щось як постава мого кума, Клима Дзюркача. А стрінувся я з ним якось під церквою і спитав його, більше з цікавості як з потреби, просто з моста:

— Я чув, що ви післали свого сина на університет. Чи це вам принесло якусь користь?

— О, без сумніву, без сумніву, — відповів він вдоволено. — Це навчило його маму ним хвалитися.

Тому глядім на світ трохи відважніше. Жиймо сміливіше і веселіше. І сміймося більше. Бо сміх — це здоров'я!

.....

— Я не мию вам голови, я тільки шукаю за ножицями!

П А В У К I К О М А Р

(Б а й к а).

— Ага, попався, братіку неситий! —
Напав на Комара Павук сердитий. —
Ти думав цілий вік безкарно жити
І чужую кров весь час так ласо пити?!

— О, братіку! О, таточку, остав!
Дай ще прожити хоч кри-хіт-ку! —
Комар тоненьким голосом благав,
Попавшись Павукові в сітку. —
Ти ж не казав мені раніш, що гріх
Чужую кров для мене пити,
І нас до себе закликав усіх,
Щоб ще й з тобою поділитись.
То я оце вже й при-га-дав ...
І вже й тобі при-ніс я тро-хи ...

На те Павук злорадно реготав,
Узявшися собі під боки:

— Мое усе, й тобі вже жити досить!
І більш ти тайн не будеш вже розносить
Про це мое так скромнє бажання,
Бо не спасут тебе твої благання!

— — — — —
Так все між комуністами буває,
Коли їх вислужник, **теж** кровопивця,
Хоч трохи в чомусь їм не догоджає.

Степан Глід

Д У М К И I Н Ш И Х

Емігрант, це людина, яка радо віддала б життя за
батьківщину, але здоров'я йому на те не дозволяє.

Шевченко — це велика людина, яку ми повинні
наслідувати, бо був нежонатий.

СПІЗНИВСЯ ...

- Чому в тебе підбите око?
- Мав неприємність з одним паном. По шлюбі я поцілував його жінку і за це обірвав.
- Дивно! Аджеж поцілувати по шлюбі молоду жінку, це ж звичай!
- Так, але я зустрінув її два роки по весіллі.

* *

«АНТИКОМУНІСТ»...

До Варшави приїхав Брежнєв. Місцеві партаймани наввипередки хотять виказати перед новим «батьком народів», які то вони великі комуністи.

- Ми всі дивимось наліво, — каже Герек.
- О, не всі, — зареагував Брежнєв. — Бачу, що ваш орел має все ще погляд направо.

* *

БУЛО ТЕМНО...

— Івасю! — каже мама до свого семирічного сина, — вчора в холодільнику було два куски торта, а нині тільки один. Що трапилось?

- Трапилось, гадаю, таке, що вчора вечером не було в хаті світла, і я не бачив другого куска торта.

* *

ПРИМІРНА ДИТИНА

Учителька сварить на ученика:

- Як твій батько узнає, що ти виправляєш у школі, то волосся на його голові стане дуба!
- Він був би вам за це вдячний, бо він — лисий!

* *

АМЕРИКАНСЬКА БЮРОКРАТІЯ

Директор божевільні до дижурного лікаря:

- Вчора привезли тут одного варіята, що назвав себе Наполеоном. Що ви зробили?
- Вислав телеграму до французького уряду, щоб узнати, чи це правдивий Наполеон, чи фальшивий.

В. Боковський

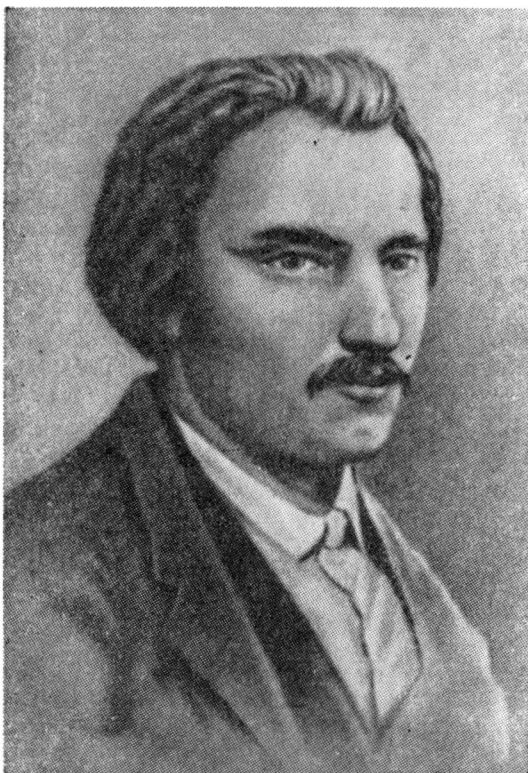
НЕЗРІВНЯНИЙ ПОЕТ — ГУМОРИСТ

Гуморист т. зв. »старої школи« Степан Руданський здобув собі почесне місце в українській літературі завдяки своїм віршам-співомовкам. Щоб ознайомити краше наших Читачів із життям Степана Руданського, друкуємо цю статтю, дещо скорочену, що була поміщена в »Українській Думці« в Лондоні.

Народився Степан Руданський в родині бідного сільського попа, 6-го січня 1834 р., в селі Хомутинцях на Вінниччині. Живучи на селі, він ріс разом із селянськими дітьми, засвоюючи їхню мову, пісні та звичаї. Глибоке співчуття та прихильність до закріпаченого народу, серед якого він виріс, закріпило в ньому любов до його мови й пісні. Хоч батько С. Руданського забороняв розмовляти українською мовою, стараючись вивести своїх дітей «в люди» та закріпити в духовному званні, поет не слухався батька та скаржився своєму братові (лист від 5. VII 1859): «Заказує батько, але в мене був дід, був прадід і праپрадід — вони мені не заказали; не слухає батько моєї мови — за те мене й по смерти може, послухають 14 мільйонів моїх однодумців».

З 1841 до 1849 рр. Руданський вчився в Шаргородській бурсі, а потім у Кам'янець-Подільській семінарії, яку закінчив у 1855 р., та виїхав до Петербургу для навчання в Духовній академії. Батько покладав великі надії на вивчення сина в академії, закінчивши яку син міг зробити не абияку кар'єру й позбутися своеї молодечої химери з мужицькою мовою і літературою. Але не так сталося, як гадалося. Наперекір волі батька, мо-

лодий поет зрікся свого духовного стану та став студентом Медико-хірургічної академії, яка протягом роців була центром вільнодумства, що притягало до неї широкі кола різночинної молоді того часу.

Свою літературну діяльність С. Руданський почав ще в семінарії, захоплюючись збиранням фолклору, далі почав цікавитися поезією та дещо сам писати. Його захоплення народньою творчістю не було подіхом модного тоді народництва, а наслідком глибокої любові до народу, серед якого він виріс. Вся його творчість — це результат вивчення та літературного об-

роблення усно-народної творчості. В семінарський період С. Руданський написав 6 баляд та 4 ліричні поезії серед яких: «Ти не моя, дівчино дорогая», «Мене забудь», «Не дивуйтесь, добрі люди» та ін.

Руданський, як студент, дуже бідував, живучи в Петербурзі, не одержуючи ніякої допомоги з дому та маючи стипендію, якої на харчі не вистачало. Мешкав він десь на околиці міста серед бідноти, про що сам писше у своєму біографічному вірші «Студент»:

...В славнім місті Петербурзі
Недалеко від Неви,
Із болота виглядає
Хата бідної вдови...
А у хаті на постелі
У сурдуті і плащу
Сидить студент медицини
Другий місяць без борщу...

У цьому, вірші відбилася така відома козацька безжурність, що в найтяжчі хвилини життя часто вибухає веселим жартом. Ця властивість проходить через усю гумористичну творчість Руданського. Характерно, що майже всі його гумористичні твори були написані в роки навчання в академії, коли він найбільше бідував. Його весела вдача підтримувала дух та надавала сили кволому тілові боротися із життям.

Переобтяжений навчанням та виснажений працею, щоб щось дістати на прожиття, живучи ввесь час надголодь у суворих кліматичних умовах півночі, 26-річний поет захворів туберкульозою та був майже на вікінченні в 1880 р. Але, скінчивши академію в 1891 р., за допомогою друзів, був призначений міським лікарем у м. Ялті в Криму.

Ше в семінарії Руданський зібрав два томики народнього фолклору та включив туди також свої оригінальні твори, але видати цих збірок не вдалося. Підготовив він далі збірник своїх поезій «Нива», але вона не побачила світу, бо цензурний комітет не дав дозво-

лу на друк. В умовах утиску української мови це була не новина, проте, неможливість друкувати свої твори зневірила поета в доцільність своєї літературної праці. Живучи в Ялті, Руданський перейшов виключно на переклади, переклавши «Іліаду» Гомера, старогрецьку пародію на неї «Війна жаб із мишами», окремі розділи поеми Лермонтова «Демон» та інші, але з публікацією іх також не повелося.

В 1872 р. в Криму вибухла епідемія холери. Руданський, як міський та карантинний лікар, повністю віддався винищенню небезпечної інфекції. В цій боротьбі він сам захворів на холеру. Ослаблений недугом й без того слабий організм не витримав і відновилася його раніша хвороба — туберкульоза. На тридцять дев'ятому році життя, 3-го травня 1873 року поета не стало.

Склалося вражіння, що цей талановитий поет наважди відішов не тільки із життя, а також із української літератури, бо що могло значити опублікування кількох його віршів для широкого загалу. Проте, не маючи змоги бути надрукованими, його твори розходилися в рукописах та були особливо поширені серед студенства й чим далі ставали популярнішими та знаходили читачів у народі. В 1880 р. Олена Пчілка видала в Києві «Співомовки» Руданського. Це був перший друкований збірник його творів.

Мистецький та літературний хист Руданського виріс із народної усної словесності. Звичайний селянин є героем його гуморесок і, виходячи з селянського світогляду, автор категоріями свого героя насвітлює соціальні й моральні критерії людських відносин. Із погляду Руданського між народною творчістю й писаною літературою немає принципової різниці. Тому свою окрему позицію в українській літературі він намагався обґрунтувати, називаючи свої твори співомовками, незалежно від жанру твору, вкладаючи в це окреслення родове означення поезії.

Руданськийуважав свою творчість своєрідною пе-

перібкою та продовженням творчості народньої, тому його творчість така життєво щира, соковита, невимушена і проста. Руданський експериментував на різноманітних зразках класичного й народнього віршування, стараючись надати їм співучість, щоб не дурно вони звалися співомовками. Для цього він переконструював по своєму неримований п'ятискладовик, особливість якого полягала в тому, що кожні п'ять складів, об'єднаних єдиним наголосом на третьому складі, утворювали рядок. Від цього вірш став співучим, хоч і не мав визначеного розміру. Але, найлюбимішим розміром автора був коломийковий розмір, ритмічні можливості якого він довів до класичної довершеності.

Руданський не був поет широких обріїв, його твори здебільшого мініятори з народнього життя, але в цих мініяторах автор виказав дуже багато таланту: надзвичайну майстерність форми й народньої мови, соковитість та простоту вислову, зичливий усміх та деликатний гумор.

Задушевність ліричних пісень, тонка іронія, доброзичливий, щирий сміх гумористичних творів зробили ім'я Степана Руданського відомим широким масам читачів не тільки в Україні, а й поза її кордонами. Твори Руданського перекладено 14-ма чужоземними мовами.

Його співомовки посіли належне їм місце в українській літературі та відіграли велику роль у формуванні творчості наступних поколінь. Навіть такі майстри слова, як Франко, Леся Українка, Самійленко та інші, звертаючись до сатирично - гумористичної тематики в поезії, враховували засоби щиро народнього, незрівняного гумориста-поета — Степана Руданського. Не все написане Руданським має однакову вартість, але його пісні, а особливо гумористичні твори, далеко пережили свій час.

ГУСАК

Раз у баби перехідний
Москаль ночував,
Устав рано до походу
Та й гуску украв.

Доганає його баба:
»Служба! Почекай!«
»А что, бабушка, мнє снажеш?«
»Та гуску oddай!«

»Ах, ти, Бог мой!.. Esto гуска?..
Екой я дурак!..
Возьмі, бабка, єй-єй думал,
Что esto гусак!«

29. X. 1857 р.

Степан Руданський

Чи що змінилося від 1857-го року, від часу, коли Руданський написав цього вірша? Вдача у москалів така, що де підуть, там і беруть не тільки гуску чи гусака...

ЩОБ НЕ ЗАБУТИ СВОГО ДОМУ...

До ресторану, в якому працює жіноча обслуга, заходить гість. Сідає при столику, приходить кельнерка.

— Що на обід? — запитує.

— А, прошу мені подати скваснілу юшку, пересолене м'ясо і трішки пригорілої смаженої моркви.

Кельнерка видивилася на незвичайного замовника, але пішла до кухні, і за декілька хвилин принесла бажані страви.

Гість з'їв, і покликав, щоб заплатити.

— Чому ви замовляли такі речі? — питает кельнерка, інкасуючи належність.

— В себе вдома я все ім такий обід. Нині жінка моя виїхала до знайомих в сусідне місто, і якби я з вами ще й посварився, то почував би себе так, ніби я не в ресторані, а у своїй власній хаті.

”ШІЛОН“

Не знаю, чи вам буде цікава ця історія, але я її написав, щоб не бути в боргу тій постанові, яку я зробив у той час, коли мене арештували як ізраїльсько-сіоністичного шпигуна... Але не забігаймо поперед батька в пекло, а зачинаймо від початку.

В селі, де я народився і виріс, недалеко від хати батьків, була жидівська садиба. І в тих жидів був син, Іцко, мій ровесник. Нас ніхто не навчав злого наставлення до жидів, і ми з Іцком дружили. Ходили разом до школи, ходили разом ловити в річці рибу, а як підросли, то й зачали разом парубкувати. Годиться сказати, що в нашому селі була тільки одна жидівська родина — батьки Іцка — й вони господарили на куску поля і, як не дивно, не бралися до ніякої торгівлі. Тому й у селян не було жодного упередження до Іцкових батьків, а як ішли хлопці колядувати, то, інколи, заходили під Іцкову хату й замість коляд — співали пару коломийок і діставали за те кілька грошів «за коляду». Словом, Іцик дружив не тільки зі мною, але також і з іншими сільськими хлопцями та дівчатами, тож нічого дивного, що коли вибухла війна і прийшли советчики, Іцик не «тягнув» за новою владою. Полього батька забрали в колгосп, а Іцик пішов працювати помічником крамаря в кооперативі. Коли ж з'явилася в крамниці якась нова «продухта», Іцик робив усе можливе, щоб першими покупцями були ми чи наші батьки.

Серед таких «гараздів» прийшла німецько-советська війна, а згодом почався й наступ німців на жидів.

Нічого дивного, що однієї ночі Іцик зник, а коли настав день, Іцкових батьків німці забрали до гетта. За Іцком шукали й розпитували, але ніхто з нас не прозрадив, що Іцик переховується в нашій стодолі. Ми почерзі купували йому хліб, носили у криївку молоко та просили Бога, щоб ніхто не потрапив на Іцків слід. Так минула зима, а вже літом Іцик жив у сусідньому районі; працював як наймит у фільварку, мав підроблені документи, а що говорив добре по-українському, знов усі наші співанки та й «Отче Наш», до того ж знав господарку, то й нікому на думку не спало, щоб перевіряти його родовід.

Одного дня я поїхав до містечка на торг. Там застукала мене відома «лапанка», і я попав у руки тих, що силоміць гнали людей на примусові роботи до Німеччини. Я не мав можливості навіть попрощатися із батьками, і так я поїхав будувати «тисячолітній райх»...

Минулось і те нещастя. Пережив я війну, пережив табори Ді-Пі, та згодом виїхав до Америки. Коли стала відома «відлига», я написав листа додому. Дістав відповідь. Так почалась кількарічна переписка, з якої я узняв не тільки життя-буття моєї родини, але й довідався, що Іцик пережив Гітлера і Сталіна, і зараз працює у Львові в якісь харчівні. Правду сказати, я трохи зрадів, дізнавшись про Іцка, що йому все таки пощастило в житті й він один з небагатьох перехитрив німецьку «расову політику» й урятувався.

Минуло знову пару років. Люди почали їздити на відвідини Рідного Краю, як колись на відпуст на Кальварію. Закортіло й мені поїхати. От і я постановив поїхати з «турою» на Україну. Повідомив я про це батьків і родину, накупив усіяких дарунків, і лагоджусь в дорогу. Та нараз спала думка: а що ж привести Іцкові з Америки? Аджеж буду у Львові, адресу Іцка прислали з дому, тож зроблю йому несподіванку, відвідаю. Думав я, думав, але нічого путнього не виду-

мав. Врешті запитав на праці своїх приятелів, і один з них — не знаю, серйозно, чи в жарт — порадив: «А ти купи йому два-три пакети маци, адже незадовго буде жидівська пасха, а в Советах маци нема. От і буде втіха твоєму приятелеві».

Мені ця думка сподобалась, і я таки наступного дня поїхав до жидівської крамниці в Нью-Йорку, купив три пакети маци, врадуваний, що зроблю Іцкові справжню приемність. Пригадав я собі, що коли ми були ще малими, Іцик часто приносив нам трохи маци, і ми, сільські хлопці, «хрумкали» її з великою приемністю.

— Здається, що ми забагато обнизили свій лет...

Ми вже в літаку, йдуть розмови, дехто жартує. Та чим ближче до границь Советського Союзу, розмови й жарти вщухають, кожний поважній, централізує свої думки, мовляв, що буде далі? І в мене тих думок чимало: «Яка буде зустріч з батьками? Чи впізнає мене сестра Марійка, яку я залишив дитиною?» Ну, згадав і про Іцка, як він зустріне мене, і на мить шутнула голововою думка: «А, може, він тепер яка партійна шишка, і не скоче зі мною, українсько-буржуазним націоналістом говорити?» Та згадавши Іцка з молодих літ, чомусь той сумнів в мене не затримався довго.

Врешті наш літак приземлився на Київському летовищі. Нас, туристів, зігнали в якусь ждалальну, потім почали викликати поодинці на перевірку. Викликали й мене. Перетрясli все до рубчика, витрясали кишени, заглядали там, де заглядати не повинні... Розпитували чи не маю літератури і газет. Після тригодинного «чистилища» заходжу до іншої кімнати. Бачу, що мої валізи вже стоять на якомусь столі. Зразу ж оточили мене й мої валізи шістьох ревізорів, і один з них каже:

— Ето твої вещи?

Видивився я на нього, бо ж русської мови не вчився ніде, але доглуپався про що мова, і кивнув головою, ніби, що так.

— Відкривай! — наказав другий «інспектор».

Познаходив я ключі, повідмикав валізки й виставляю дрижучими руками на стіл привезені подарунки. Ось хустки, запаски, матеріяли на костюми, шкуряна куртка, светери, шкура на черевики, нитки до вишивання і... три пакети маци.

Ревізори все те обережно оглядають і перевіряють, а коли розкрили пакетики з мацою — несподівано відскочили назад, і вголос гукнули:

— А это что такое??

— Маца, — кажу, — це така єврейська пасха, везу своєму приятелеві з дитячих літ, що врятувався від німецького Гітлера.

Констернація. Мовчанка. В ревізорів серйозні міни, а тоді один з них — певно старшіший — запитав:
— Как ёво фамілія, того твого приятеля?

Я, очевидно, кажу, а той скоро записав. Бачу, що він потиху сказав щось другому ревізорові, і той кивнув притакуюче головою. Тоді той, що питав мене про Іцкову фамілію, натиснув на якусь кнопку, що стирчала на його столику, і за хвилину біля мене з'явилось двоє дебелих міліціонерів, і кажуть мені йти з ними в інші двері.

— Ale ж тут мої речі, валізки!.. — пробую боронитись.

— Не турбуйся, в Советському Союзі нічого не пропадає, то й твої чемодани не пропадуть, — заспокоює мене один з них, і тягне за рукав.

Ну, і я пішов.

Ви певно цікаві, що сталося далі. Сталося таке, що я, замість до Львова, потрапив у найправдивішу советську тюрму. Почали мене переслухувати як «ізраїльсько-сіоністичного шпіона», а маца, мовляв, була тільки знаком, щоб шпигуни могли один одного краще розпізнати. І мене тягали по різних установах, показували по телевізії, скликали пресову конференцію на якій, власне, була влаштована виставка... моєї маци. Мене всюди клеймували, як спрітного шпіона, що все заперечує, але, мовляв, советську владу не перехитрити...

Моя «тура» вже давно вернулася додому, а я все ще сидів у київському «готелі» за гратами... Врешті в цю справу вмішався американський амбасадор у Москві. Моя справа опинилася, як мені потім казали, аж у Брежнєва. Врешті-решт мені звернули мої валізи (правда, без більшої частини моїх речей і без... маци), посадовили в літак, і я, як «небезпечний шпіон» мусів опустити СССР. Так що через мацу я не побачив не лише Іцка, але й своєї родини... Тому й вам раджу: якщо вже їдете до Советського Союзу, уважайте й не беріть із собою маци!

З М И С Т

	стор.
Іван Евентуальний: Новорічні думки	3
Календарна частина	6 — 29
Іван Евентуальний: Реабілітація	33
Ганна Черінь: Забула забути	37
Панько Незабудько: «Кріスマс-шапінг»	39
Акакій Шпилька: «Жити стало краще...»	45
Tiburcio: Пікнік	47
Іван Евентуальний: Про великих	55
Гриць Мотика: На Новий Рік	59
Юхим Ковінька: Дипломат:	62
Ганна Черінь: Сковорода в моді	65
Панько Незабудько: Еміграційні міщухи	70
Степан Вусатий: Еміграційний Вселіпшезнайко	73
Іван Евентуальний: Відкритий лист...	81
Д-р А. Шило: Чому бузьок...	83
Панько Незабудько: Доба матріярхату	88
Лев Пилипенко: Пролетарі...	94
Квітослава Переквітла: Огляд укр. преси	97
Іван Евентуальний: Аукціон	101
Панько Незабудько: Помішання	105
Ганна Черінь: Верболозники	109
Tiburcio: Сміймось більше!	111
В. Боковський: Незрівняний поет-гуморист	117
Опанас Морква: «Шпіон»	123

КАТАЛОГ ВИДАНЬ
ВИДАВНИЦТВА ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА
в Буенос-Айресі, Аргентина

Дитячі видання:

Ціна в дол.

Василь Дубина: Блакитні хмаринки — збірка віршків, ілюстрації в кольорах, ст. 32 —	1.50
Погідний Микола: Пригоди Котика Мурчика — казка, ілюстр., в кольорах, стор. 36 — —	1.50
Погідний Микола: Марійка Лебідка... — збірка казок, ілюстрації в кольорах, стор. 32 —	1.50
Погідний Микола: Ілля Муромець — староукраїнська билина, кольор. ілюстр., стор. 32, —	1.50
Віктор Цимбал: Сонечко — збірка віршків і казок, з ілюстраціями, стор. 32, — — —	1.—

Гумор і сатира:

Степан Вусатий: Еміграція в поході — гуморески, стор. 192,	—	2.—
Гриць Мотика: Плямки на піднебінні — гуморески, сторін 192,	—	2.—
Бабай — вірші сатиричні і комічні, ілюстрації на кожній сторінці, сторін 112.	—	1.50
Микола Понеділок: Вітаміни — гуморески, ілюстр. сторін 336	—	3.—
Микола Понеділок: Соборний борщ — гуморески, ілюстроване видання, стор. 400,	—	4.—
Іван Евентуальний: Проти шерсти — гуморески і пародії, стор. 208,	—	2.—
Сміхоліна — короткі дотепи, кожна сторінка ілюстрована, стор. 191,	—	2.—
Панько Незабудько: У кривому дзеркалі — гуморески, сатири і фейлетони, стор. 176,	—	3.—
Щоденник Селепка Лавочки — гумористичні історії з Дивізії «Галичина», ілюстр., ст. 160,	3.—	

Ціна в дол.

Календар - Альманах «Мітла» — єдине цого рода видання у світі, ілюстр., кожний річник має 128 сторін. Ціна за рр. 1952 — 1972 — по \$1.50, за 1973 рік — \$2.— а за 1974 рік — \$2.50

Оповідання:

- В. Гайдарівський: **А світ такий гарний...** — ілюстровано, стор. 244, — — — — — 3.—
Галан Анатоль: **Невигадане** — стор. 320, — — — 4.—
Галан Анатоль: **Розмова з минулим** — стор. 196 3.—
Харитон Довгалюк: **Кладка над потоком**, стор. 212, 2.—
Федір Одрач: **Півстанок за селом** — стор. 292 — 3.—
Смолій Іван: **Зрада** — стор. 152, — — — — — 1.50
Струтинська Марія: **Помилка д-ра Варецького**,
сторін 146 — — — — — — — — — — 1.50
Цуканова Марія: **На грані двох світів** — ст. 259 4.—

Повісті, романі:

- Керч Оксана: **Альбатроси** — роман із життя мис-тецького Львова, стор. 312, — — — — — 3.—
Коссовська Алла: **Гірський Вовк** — повість про підпілля на Кавказі і в Україні, стор. 196, 3.—
Остромира Марія: **Над бистрим Черемошем** — по-вість про Гуцульщину, стор. 300, — — — 5.—
Остромира Марія: **У досвітню годину** — повість про Бизв. Змагання у Львівщині, стор. 263, 5.—
Остромира Марія: **Лемківщина в огні** — повість про УПА на Лемківщині, стор. 264, — — — 5.—
Острук Ярослава: **Те, що роз'єднує** — повість з україн.-польського життя в Галичині, ст. 258, 4.—
Острук Ярослава: **Коли меркнуть зорі** — роман з повоєнного Львова, стор. 267, — — — — — 5.—
Харитон Довгалюк: **Буревій** — повість з волинського життя, стор. 245, — — — — — 4.—
Харитон Довгалюк: **Соколова дочка** — повість про небезпеку гіппі в ЗСА, стор. 263 — — 5.—
Тис Юрій: **Звідун з Чигирина** — істор. повість з часів Хмельницького, стор. 232, 3.—

Ціна в дол.

- Святомир Фостун: **Звідуни степових когорт** — істор. повість про козаків на Заході, стор. 184, 3.—
Ясновський Пилип: **Під рідним і під чужим небом** — спогади піонера про Канаду, стор. 320, — 3.—
Ганна Черінь: **Їдьмо зі мною!** — репортажі з поїздок по Америці і Канаді, стор. 244, — — 3.—

Поезія:

- Тарас Шевченко: **Заповіт** в 45 перекладах, на інші мови, ілюстр., в твердій оправі, стор. 64, 1.50
Анатоль Галан: **Хам** — віршована повість про голод в 1933 р., стор. 112, ілюстр., — — — 1.50
Ганна Черінь: **Небесні вірші** — стор. 112 — — — 2.—

Перекладна література:

- Еміль Бруггер: **Переживання швайцарця в Сов. Союзі**, — спогади, ілюстр., стор. 48, — — 1.—
Життя Лазарка з Тормесу — перша гумористична повість в еспанській літературі, ст. 102, — 1.50
Тамайо і Бавс: **Нова Драма** — п'єса, що започаткувала нову добу в театр. мистецтві, ст. 112, 2.50

«М И Т Л А» — журнал гумору і сатири, виходить вже від 1949-го року, кожне число багато ілюстроване.

Однорічна передплата всього чотири доляри.

Книжки інших видавництв, які маємо на складі:

- Ластівка Корнило: **Відірвані листки** — повість, — 1.50
Лагодинська Галя: **До сонця, до волі** — повість 3.—
Острук Ярослава: **Привалля** — повість, стор. 192, 2.50
Острук Ярослава: **Родина Гольдів** — повість, про переслідування жидів німцями, стор. 192, 3.—

Декотрі видання можна набути в оправі за доплатою \$1.— від примірника.

 У В А Г А !

Для замовлення з Англії перераховуємо:

£1.— як рівновартість \$3.—

Хто замовить книжок до \$10, то оплачуємо кошти посилки; хто замовить на суму \$20.—, то оплачуємо самі реєстровану пересилку та даемо 20% знижки; хто замовить видань на суму \$30 і більше — даемо 30% опусту й оплачуємо кошти реєстрованої пересилки.

Не пропускайте доброї нагоди придбати собі цікаву й вартісну українську книжку!

Замовлення разом із чеком або моні ордером просимо надсилати на таку адресу:

Sr. Julian Serediak

Casilla de Correo 7 (SUCURSAL 7)

Buenos Aires, ARGENTINA

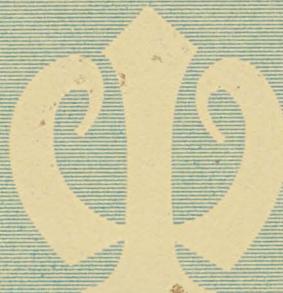

В 1974-ому році вийдуть у нашому видавництві нові твори українських письменників, що живуть у вільному світі.

Наше видавництво приймає для друку за рахунок замовника літературні твори, збірники, наукові розвідки, журнали та всі інші видання за поміркованою оплатою, і доставляє їх реєстровано до всіх країн вільного світу. На бажання подаємо докладніші інформації.

ЦЕЙ ЗНАК — ЦЕ ЗНАК КООПЕРАТИВИ "ФОРТУНА"

ПІД ЦИМ ЗНАКОМ ВАШІ ВКЛАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕНІ НА 100%

КООПЕРАТИВА «ФОРТУНА» НАЙБІЛЬШ ВІДПОВІДНА
НА СХОВОК ВАШИХ ОЩАДНОСТЕЙ, ЗА ЯКІ ПЛАТИТЬ

від 15% до 23% у річному відношенні.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА «ФОРТУНА»

- УДЛЯЄ дешеві позички на догідних умовах;
- ДИСКОНТУЄ векслі;
- ВІДКРИВАЄ біжучі рахунки;
- ПРИЙМАЄ документи «Аль Кобро»;
- ПОЛАГОДЖУЄ всі інші грошові операції.

 Виплачує кожного року високу дивіденду.

"FORTUNA"

Cooperativa Integral Limitada

calle SOLER 5039 — Buenos Aires T. E. 774—9212

За інтересованых просимо нас відвідати в такому часі:

від понеділка до п'ятниці — від год. 12. до 19.